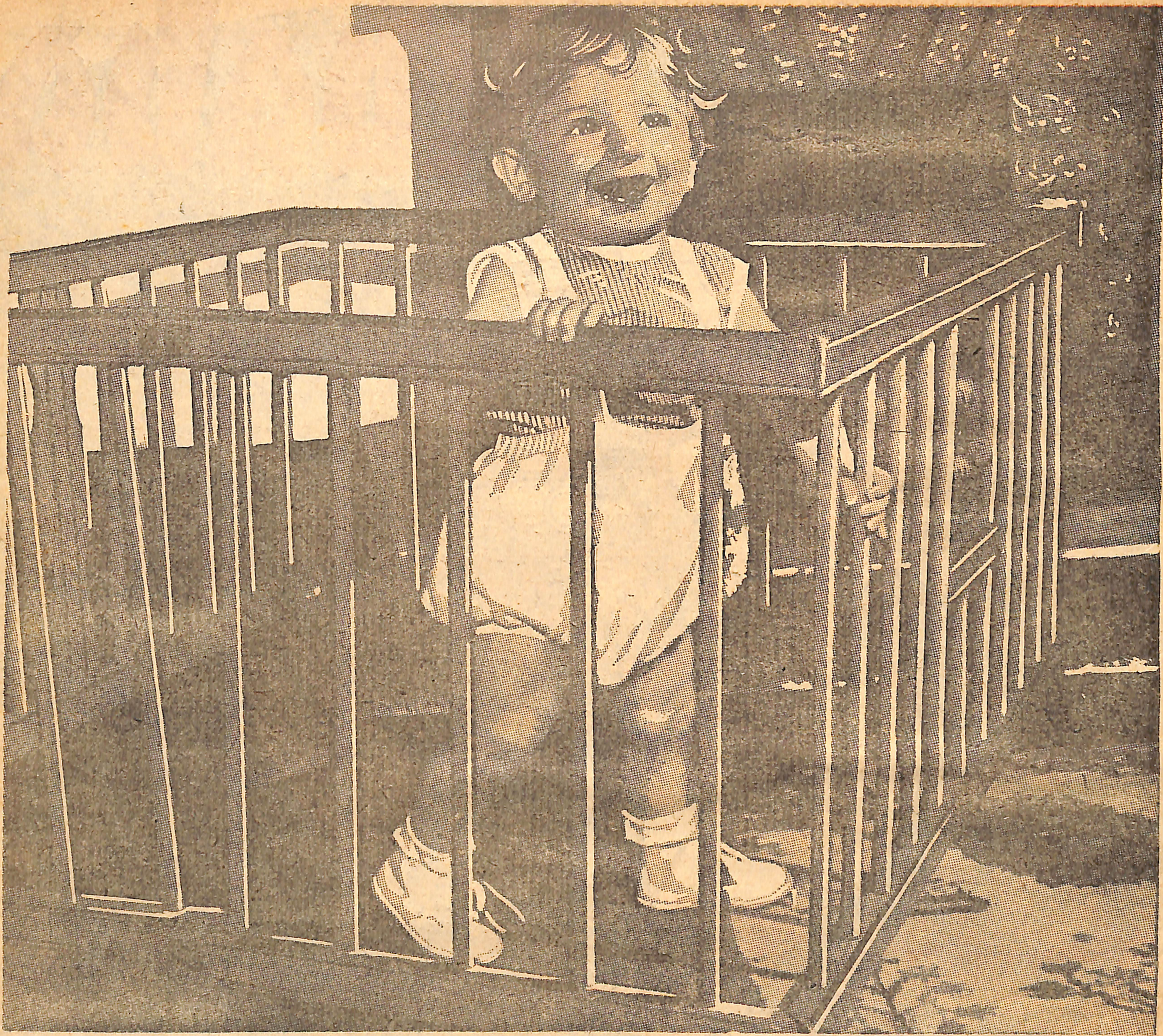
Akbaba

"Meşhur sinema yıldızı Gina Lollobrigida Gagarin'i öptü." — Gazeteler —

Gagarin — Yıldızı gökte ararken yerde buldum!

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızın emniyetini sağlar... % 6,5'a kadar faiz alır... ve üstelik, senenin en zengin çekilişlerine katılarak değerli bir ikramiye kazanma şansını elde edersiniz.

Yılın üçüncü zengin çekilişine katılmak için son para yatırma tarihi: 10 Ağustos

Bu çekilişte:

15 APARTMAN DAİRESİ
2 ADET 100.000 LİRA
25 ADET 5.000 LİRA
25 ADET 1.000 LİRA
ve 3300 kişiye çeşitli para ikramiyeleri

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadelilerde her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

d - 720

Faal 579/30

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Çirkin Politikacı!

«Çirkin politikacı», «Çirkin Amerikalı» dan da çirkindir. Yalnız kafasının içi ile, yalnız kalbinin içi ile değil, burnuyla, gerdaniyle, bakışiyle de...

Eğer burun deliklerindeki tazı sezisi iktidarın kokusunu aldıysa, birden, yüzündeki on yılın sürttüğü çıkıntı bir Kaf Dağı oluverir. Artık hayalin ve gururun bulutları arasındadır ucu!

Gerdanına bakınız: Kafa dikeldikçe, ense kasıldıkça, çene altından gittikçe şişen bir torba sarkmağa başlar, bir cemaziyelevvel torbası!

Bakışlar mı?.. Tanrı korusun cümlemizi, o nereye baktığı belirsiz, o bomboş deliklerle gözgöze gelmekten. Orta çağ savaşlarının zafer çizmeleri bile insan şerefini, insan haysiyetini o bakışlar kadar çiğneyemez!

Çirkin Amerikalı, yabancı milletleri kendisinden tiksindiren adamdır. Çirkin politikacı ise kendi milletinden!

Çirkin politikacı her partinin içinde bulunur. Ama en kaba gösterisiyle onu iktidara en yakın parti çerçevesinde, büyütülmüş ucuz fotoğraf gibi seyredersiniz!

Çirkin politikacının yalnız yüzü, yalnız gözü, yalnız özü değil, sözü bile, sesi bile bütün çirkinlikleriyle yarış halindedir. Konuşurken, kelimeleri söylemiyor, geğiriyor sanırsınız: Burnunuza, sarmısaktan ağır, gururun kokusu gelir!

Yassıada, ki çirkin politikacılar kampıdır, on beş ay sonra bile yeni çirkinlere bir «ibret adası» olamadı...

İşte örnekler meydanda: Köy kahvelerinden, çirkin politikacıların her gün hesapsız yalanları geliyor, cami yapımından vergi indirimine kadar!

Çirkin politikacı, kendi çevresi dışındaki insana hak tanımaz: En tehlikeli ilâcı, senin elindeki eczacı terazisiyle değil, partili oduncunun çekisiyle tartar!

Çirkin politikacı için bilgi yoktur, görgü yoktur, tecrübe yoktur... Ne mi vardır dediniz?.. Partili!

Ben, büyük bir kulübümüzü... Bir de değil, iki.. İki de değil, üç kulübümüzü hamallar kahvesine çevirmiş idare heyetleri bilirim: Hepsi, iktidarın particileriydi bunlar... Yongası üstünde particiler!

Ben, Büyük Millet Meclisinin çek defterini bakara masasına atmış kumarbazlar bilirim: İktidarın mebuslarıydı bunlar... Abdestsiz cuma namazı kılan mebuslar!

Ben, büyük bir aile yazlığı içinde, Atatürk'ün yattığı odaya Ermeni metresiyle kurulan insanlar bilirim: Bir partinin mebusları, müfettişleri, sözcüleriydi bunlar...

Çirkin politikacı, güzelin düşmanıdır. Nereye damlasa, temiz vücutları yağlı karaya bulayan mazot dökülmüş denize çevirir!

Edebiyat bile, tiyatro bile, opera bile... Şu çiçek bayramı skandalı bile politikadır bizde!

Milletvekilleri dokunulmazlığının sınırlandırılması düşünülürken, sınırsız politikacı dokunulmazlığı olamaz... Tam, ama tam tersine, politikacı dokunurluğu, vatandaş dokunurluğundan da çok olur... Olmalıdır, olacaktır da!

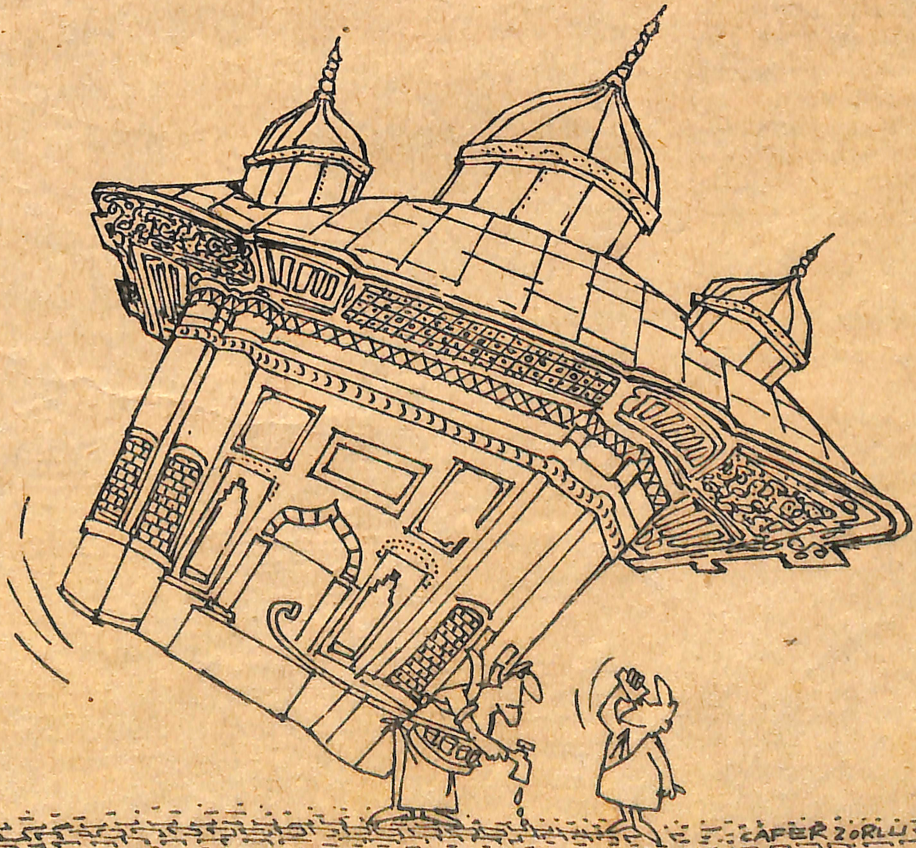
Çirkin politikacı!.. Türk Milleti, senden iğrendiği gün kurtulacaktır.

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Birleşme!

Birleşip seçime katılmak olmaz,
Acıdır bu tatlı gerdeğin sonu!
Şüphesiz ya dardır, ya boldur, durmaz
Ali'nin kıçında Veli'nin donu!

Necdet ATILGAN

YAZISIZ!

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.
Cilt : 1 — Sayı : 1
YIL : 38
3 Ağustos 1961
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

BİR ÖLÜ ARANIYOR

AZİZ NESİN

BU küçük evde Adlî Tıb'ın cankurtaran arabası şoförü, güzel karısı ve iki çocuğuyla oturmaktaydı. Aşağı yukarı her gece bu mahallenin her evinde karı - koca kavgası olurdu. Ama simdiye dek şoförün evinden en küçük gürültü, ağız dalaşı duyulmuş değildi. Mahallelinin şaşması da bundandı.

Şoförün güzel karısının haykırması gecenin sessizliğinde büsbütün büyüyor, korkunçlaşıyordu. Kadın durmadan «İmdaaaat... Can kurtaran yok muu!..» diye bağırmaktaydı. Onun bağırtısına, ağlaşan iki çocuğun sesleri de karışıyordu. Arada duyulan şangırtı şungurtudan, şoförün eşyaları atıp kırdığı anlaşılıyordu.

Yaşlıca bir kadın kapıyı yumrukladı. Herkes kapının açılmıyacağını sanıyordu. Oysa kapı hemen açıldı. Kapının açılmasıyla da çocukları ağlaması, kadının bağırması kesildi. Kapıyı şoför açmıştı. Genc adam iş kılığıyla, saçları darmadağın, yüzü ter içinde, utangaç utangaç duruyordu. Karşısındaki kalabalıktan utanmış, şaşırmıştı. Kapının ağzından çekilip:

— Buyrun!.. dedi.

Herşeyi öğrenmek isteyen meraklı kalabalık kımıldadı. Öndeki yaşlıca, şişman kadın:

— Rahatsız etmiyelim evlâdım, dedi.

Ter içindeki saçları alnına dökülmüş olan genç şoför:

— Estağfurullah, buyrun... dedi.

Beş - altı kişi içeri doldu. En son giren kapıyı kapamasaydı, bütün kalabalık içeri dolup gecekonduyu düğün evine çevireceklerdi.

Dört basamaklı tahta merdivenleri çıkanlar, şoförün karısını başını dizlerine kapamış ağlarken buldular. İki çocuk da annelerinin eteğine sarılmış, hıçkırıyorlardı.

İçeri girenler gece yarısından sonra eve doluştuklarını unutup, dâvetliymişler gibi bir yerlere oturdular. Yaşlıca şişman kadın konuşmayı açtı:

— Affedersiniz oğlum, gece vakti sizi rahatsız ettik. Karı-koca arasına girmek katiyyen doğru değildir. Ama biz komşu olduğumuzdan... Komşu kısmı akrabadan ileri, değil mi ya... Olur, her şey olur, bir evde... Malûm, hepimizin başında...

Orta yaşlı bir erkek:

— Hepimize Allah dirlik düzenlik versin... dedi.

Yaptığından utanmış olan şoför, bitişik komşusu olan adama:

— Bizimki başka türlü kardeş, dedi, siz şimdiye kadar en küçük bir gürültümüzü duydunuz mu?

Bitişik komşu:

— Hâşâ, duymadık .. dedi.

Belli ki şoför de içini dökmek istiyordu. Yaşlıca şişman kadın bunu anlayıp:

— Anlat, anlat oğlum, açılırsın... Hiddet erkeğin içinde kalırsa zehir olur... dedi.

Şoför anlatmaya başladı:

— Bizim bu Adlî Tıp arabasının da, kapısının da Allah belâsını versin. Bir ambulans kapısı yüzünden az kaldı evim barkım yıkılacaktı. Bir kapı yüzünden yahu...

Odadakiler merakla kulaklarını açtılar:

— iç olmıyacak şeyden kavga çıkar...

— Demek kapı yüzünden...

Şoför:

— Evet, bir namussuz kapı yüzünden, dedi, on yıldır bu arabanın şoförüyüm. Ben Adlî Tıbba geldiğim zaman, araba zaten hurdaydı. Benden önce kimbilir kaç yıl kullanılmış. Araba değil bir belâ... Vallahi, içinde taşıdığım yaralılar, hastalar, arabadan çok daha sağlam.

Bir aydanberi müdüre söylüyorum: «Beyfendi, arabanın arka kapısı tutmuyor. Şunu tamir ettirelim.» «Motoru işliyor ya, sen ona bak» diyor. «Kapıyı telle bağlarsın.»

Ambulansın kapısı telle bağlanır mı hiç, ya açılıverirse... Her gün söylüyorum: «Beyfendi, şu kapıyı tamir ettirelim. Arabanın kapısı düşecek de haberimiz olmıyacak, daha büyük masraf çıkacak.» «Araba gidiyor ya sen ona bak» diyor, «kapıyı da iple bağlarsın.»

Bu sabah erkenden bir iş verdiler. Şehir dışında bir evde bir ölü varmış. Ölüm şüpheli görülmüş. Ölüyü alıp geleceğim. Adlî Tıb'da cesedi muayene edecekler. Adresi verdiler. Yola çıkmadan müdüre «Efendim» dedim. «Arabanın arka kapısı tutmuyor, şunu tamir ettirelim.»

Müdür artık iyice alışmış, ona bu sözler «Merhaba Beyfendi, nasılsınız?» dermişim gibi geliyor. O da bana «Teşekkür ederim, sen nasılsın?» der gibi «İple, telle bağlayıver» dedi. Kapıyı telle bağladım, verilen adrese gittim.

Şoför, basından geçen olayı anlatırken gittikçe rahatlıyordu. Karısı artık ağlamıyor, dikkatle kocasını dinliyordu. Çocuklar da annelerinin eteği dibinde yerde uyuya kalmışlardı. Odaya dolmuş olanlar, cankurtaran arabasının kapısıyla karı - koca kavgası arasındaki ilintiyi bir türlü bulamıyorlardı.

İlk ötüş :

— Sabah oluyooooor

— Verilen adrese gittim. Bomboş bir villâ... İçerde polisler var. Salonda sarı saçlı, çok güzel bir kadın yerde upuzun yatıyor, ama çırılçıplak... Evde hiçbir şey olmadığından kadının üstünü örtecek bir örtü bile bulamamışlar. Üç polisle bir komiser yerde yatan çıplak kadının başında hep birden nöbete girmişler. Ölüyü aldım, arabaya koydum. Arabanın kapısını da telle bir sıkı bağladım, arabayı sürdüm. Oranın yolu düz asfalt olduğundan arabayı hızlı sürüyordum, Şehre doğru gelirken arkadan sesler, bağırmalar duydum ama aldırmadım. Herhalde arabanın orası burası yollara dökülüp saçılmış olacak, varsın olsun. Her yola çıkışta arabanın cıvatası, somunu yollara saçılır.

Surlardan şehre girince bu sefer sağdan soldan adamlar ellerini kollarını havaya kaldırarak işaretler yapmağa başladılar. Arabanın parçaları dökülüyordur diye benim gene aldırdığım yok. Dökülen dökülür, dökülmiyeni bize yeter. Hele şu morga kadar bir gelelim de Allahın izniyle... Lâkin birden aklım başıma geldi: Aman sakın arabanın kapısı düşmüş olmasın... Kapı düşerse yandık. Kapının bir kilidini tamir ettiremiyoruz, ya kapı düşerse... Arabayı durdurdum, bir de baktım, kapı yok... Ben «Eyvaah, kapı gitti!» diye bağırırken arkamdan gelen bir hususî araba yanımda durdu; arabanın içindekiler:

— Sen ne yaptın yahu? dediler.

— Ne yaptım?

— Devletin bir cankurtaran arabasıyla karı kaçırmak yakışık alır mı? Zavallı kadın bir saattir arabanın içinde çırpınıp duruyordu Üstelik kadını da çırçıplak soymuşsun. Bu ne rezillik!...

Bir de arabanın içine baktım ki, ölü yok... Aman ölü nerde? Bre ölü... İlkin araba kapısının teli açılmış. Kapı çat çat vurmaya başlamış... Çıplak ölü de içerde sıçrar dururmuş. Arkadan gelenler de kadını içerde çırpınıyor sanıyorlar. Ölünün önce bacağı arabadan sarkmış. Fakat araba sıçrayınca kadın içeri... Böyle içeri dışarı derken ölü düşmüş asfalta... Onun için bana herkes el kol sallarmış. Aman ben şimdi ne yapsam? Şaşırdım kaldım. Kapıdan çoktan vazgeçtim, ölüyü nasıl bulmalı? Arabayı tersyüzü çevirdim, gözlerimi dört açmışım, geldiğim yollara bakıyorum. Yolda gördüklerime de, arabayı durdurup soruyorum: «Buralarda bir ölü gördünüz mü?»

Sorduklarım şaşırıp kalıyorlar:

— Nasıl bir ölüydü?

— Güzel bir ölü, sarışın, çıplak, yirmi - yirmi beş yaşlarında...

Herkes gülüyor. Hay Allah kahretsin...

Şoförü dinliyenler de gülmeğe başladılar. Hattâ karısı bile gülümsemişti. Şoför devam etti:

— Beni aldı bir telâş... Ya bulamazsam? Kime soruyorsam «Biz ölü mölü görmedik» diyor. Yol üstünde bir kahvede oturanlara sordum:

— Beyler, buralarda bir ölü gördünüz mü?

— Ne ölüsü?

— İnsan ölüsü?

Hergelenin birisi:

— Evet, gördüm, şu yana doğru koşarak gidiyordu... demez mi?

Siz bendeki şaşkınlığa bakın ki adama bir de «Hay Allah razı olsun» deyip o yana arabayı sürdüm. Geldiğim yollardan dönüp, ölüyü aldığım villâya kadar geldim. Hiç bir yerde ölü yok... Hay ölüsünü... Ulan bu ölü canlandı mı?

Karakola gidip sordum:

— Aman ölüyü gördünüz mü?

Nöbetçi polis:

— Ölü mü? dedi.

— Ölü ya...

— Nerde?

— Arabadaydı. Ölüyü arabadan düşürmüşüm. Arıyorum arıyorum, yok. Ölüyü kaybettim. Ne yapacağım şimdi?

Cesedin başında nöbet bekliyenlerden bir polis:

— Vah vah, güzel de kadındı... dedi.

— Ne olacak şimdi?

Polis:

— Belki kaçırmışlardır, dedi.

— Ölüyü ne yapacaklar? Hiç ölü kaçırılır mı?

— Hem de nasıl kaçırırlar. Yalnız kaçırsalar iyi...

Komiser:

— Belki de, dedi, bir hayır sahibi yerden kaldırıp arabayla morga götürmüştür. Sen morga git, biz de Müdüriyete bildirelim.

— Aman, dedim, siz hiçbir yere bildirmeyin. Bir ölüye sahip çıkamadı diye beni işten atarlar.

Arabayı çevirip morga geldim. Müdüre:

— Ölü buraya geldi mi? dedim.

Müdür:

— Çıldırdın mı? dedi.

Demeğe kalmadı, kadın erkek bir sürü insan üstüme atıldı. Kimisi Kızım nerde?, kimisi «Vah yavrum.» diye bana bağırıyor. Bir yaşlı kadın da «Vah evlâdım, kızoğlan kızdı...» diye kıyameti koparıyor. Can burnuma gelmiş, topuna birden:

— Ulan, kızın dirisine sahip olamazsınız da ölüsünü ararsınız!.. diye bağırdım.

Morgun doktoru olan hanım:

— Aman, çabuk ölüyü bul, büyük mesuliyeti vardır... dedi.

Kabağın benim başıma patlıyacağı anlaşıldı. Kapının kilidini tamir ettirmediler diye kime dert anlatırsın... Arabaya bindim, geldiğim yolları bir daha tersyüzü döndüm. Gözlerim yollarda. Ölüyü bulmaktan ümidi kesince, düşen kapıyı aramaya başladım. Ona buna yalvararak soruyorum:

— Arabanın kapısı düştü, gören var mı?

Bir kere kapıyı bulsam, ölünün düştüğü yeri çıkaracağım. Derken kapıyı hendeğin içinde buldum. Gene tersyüzü bu yana döndüm. Ölüyü sora sora hava karardı. Kan ter içinde kaldım. Bizim işler acaip, karıyı öldüren kurtulur da ölüsünü kaybeden okka altına gider.

Yol üstündeki evlerden birinin kapısını çaldım:

— Affedersiniz, buralarda bir ölü düşürdüm. Acaba gördünüz mü?

Adam önce beni deli sandı. Korkarak:

— Ne ölüsü? dedi.

— Sarışın bir kadın ölüsü... Çırılçıplak bir kadın...

— Çırılçıplak mı? aa... Ölü müydü o?... Allah Allah... Sabahleyin bizim çocuklar görmüşler. Bizim evin önünden sarışın bir kadını arabaya koyup kaçırmışlar. Arabanın penceresinden kadının bacakları sallanıyormuş. Ama ölü olamaz o...

— Ölüydü canım.

— Ama otomobilde çırpınıyormuş.

— Ne yana gitmişler?

— Şu yana doğru kaçırmışlar.

Düştüm yollara... Gece olmuş. Git git, nerdeyse sınıra geleceğim. Bir kahve önünde kalabalık gördüm. Arbadan inip bir de ne baksam, bizim ölü orda yatıyor. Bir kahve halkı başına toplanmış seyrediyorlar. Kahveci de elinde lüks lâmbası, iyice görünsün diye ölüyü aydınlatıyor.

— Aman ölü... diye atıldım.

Çıplak ölüyü çobanlar dağda bulmuşlar, buraya getirmişler. Şimdi ne yapsam?... Ölüyü arabaya koysam, kapı yok, gene düşecek... Bağlasam, belki ip kopar. Mecbur oldum, yanıma şoför yerine almağa... Sürdüm arabayı... Araba giderken zıp zıp zıpladıkça ölü de sıçrayıp üstüme üstüme atılıyor. Yahu, ben böyle ölü görmedim, canlıdan beter... Sıçrayıp sıçrayıp üstüme çıkıyor ve kollarıyla boynuma dolanıyor, saçları yüzüme sarılıyor. Bu kadının ölüsü böyleyse dirisi nasılmış kimbilir... Elim direksiyonda olduğundan, ölüyü dirsekliyerek itiyorum. Biz bu çıplak ölüyle cebelleşerek Morg'a geldik. Çok şükür ölüyü teslim ettim, kurtuldum. Ama anamdan emdiğim süt de burnumdan geldi. Eve geldim yorgun argın... Bizim hanım da bir surat bir surat... Yahu nedir?

— Sen çıplak karılarla cankurtaran arabasında fing atmağa utanmıyor musun? Ben artık seninle yaşıyamam, şimdi gidiyorum...

— Yahu ne karısı?... Ben bir ölüyle boğuşmaktan... diyorsam da söz anlatamıyorum.

— Seni kaç kişi görmüş, kadını hem de kucağına oturtmuşsun da... Sarı bir karıymış...

— Hanım etme, dinle bir... Sabah beri ölüyle boğuştum...

Dinlemez... Seninle yaşamam diye tutturdu. Ben zaten bunalmışım, can burnuma gelmiş. Başına gelmiyen bilmez, vallahi bu karı milletinin ölüsüyle uğraşmak dirisiyle uğraşmaktan zormuş. Ne etsen hakkından gelinemiyor... İşte kavgamızın sebebi bu...

Şişman yaşlıca kadın:

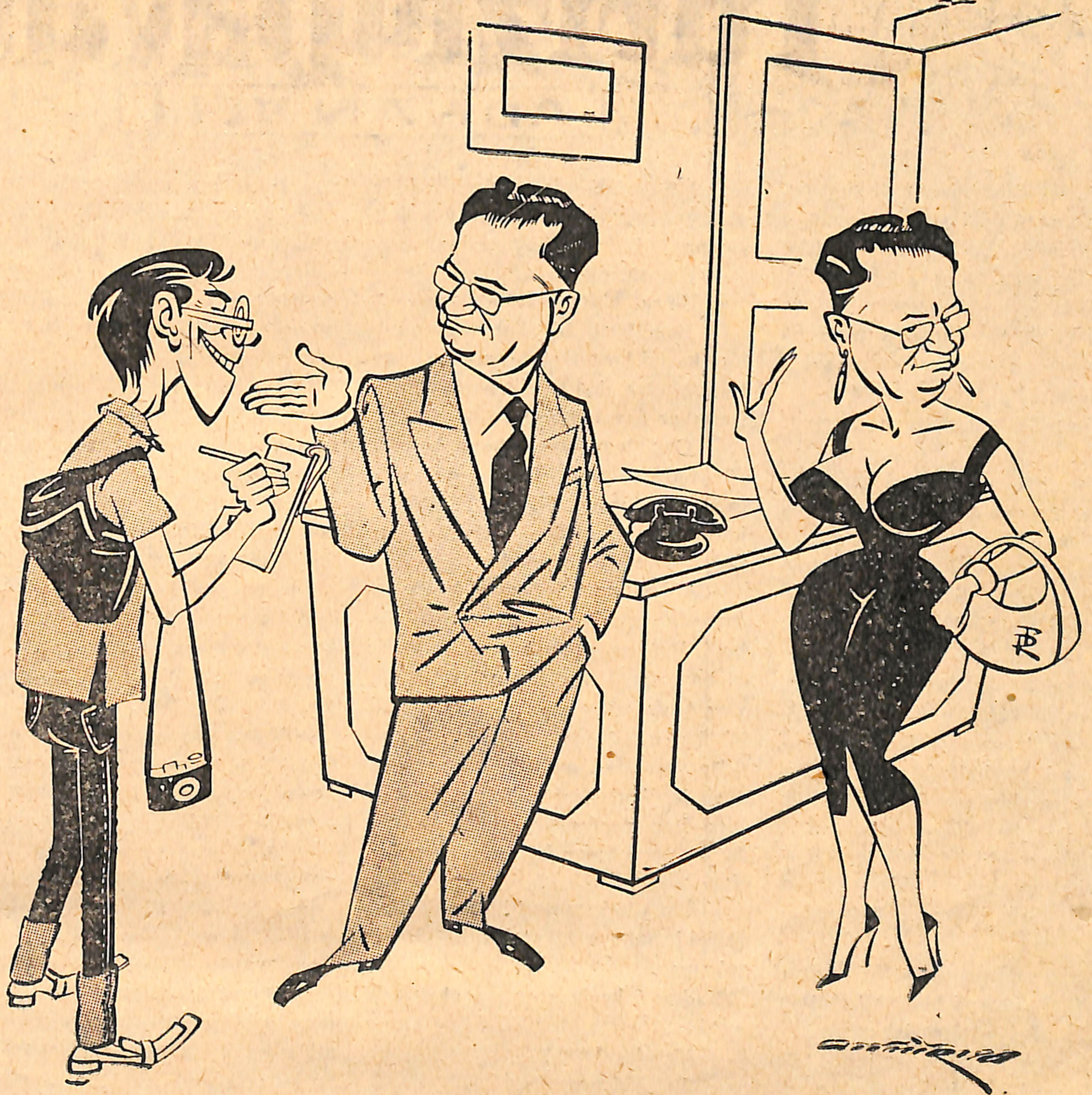
— Hadi hadi, dedi, sudan sebeple evinizin tadını bozmayın...

Dinliyenler gülüyorlardı. Şoförün güzel karısı da ağlamaktan şişmiş, kızarmış gözleriyle güldü. Komşular:

— Allah rahatlık versin... deyip gittiler.

AZİZ NESİN

Vilâyet Belediyeden ayrılıyor. (Gazeteler)

— Ayrılmanızın sebebi paşam?
— Geçimsizlik!

Turizm Dâvası

ADNAN VELİ

NAZMİ Yıldırımoğlu, arabasına, Tophane'deki yolcu salonunun önünden iki Amerikalı turist almış, Kapalıçarşı'ya götürüyordu. Nazmi'nin yanında muavini Keltoş Hamza vardı. Sağ dirseğini pencereden dışarı çıkarmış, avucunu şakağına dayamıştı. Nazmi sordu:

— Eeeee, sonra daha ne yazıyor gazete?...

— Hiç, işte o dediğimi yazıyor... Turizm dâvasında şoförlerden istifade etmek için elden gelen her şey yapılacak diyor. Yâniya senin anlıyacağın ecnebiye lisanı bilen şoförler yaşadılar... Senin de işin iş abi...

— Tabiî oğlum... Bunca sene ne demiye mektepte dirsek çürüttük?.. Helbette mükâfatını göreceğiz... Ama, neme lâzım, bu ingilizce lisanından çok bir istifade gördüm. Daha da göreceğim evvel Allah... Tahsil gibi iyi şey yok anam babam...

— Helbette abicim. Söz temsili açar bir kitap okursun, bir gazete okursan bir işin ıcığını cıcığını anlarsın...

— Turizm dâvasında şoför kısmından istifade etmeyi kim akıl etmiş?.

— Kim akıl etmişse iyi etmiş...

— Benden de al o kadar... Söz temsili şu kikirikleri memnun etmek için çık bakalım bir posta, şattı araban faslından...

— Abi, nefesi fazla mı kaçırdım nedir, iki gecedir sesim kısık...

— Kısık da olsa söyle bir şeyler...

Hamza bir iki kere öksürüp boğazındaki gıcığı temizledi. Sonra hafiften başladı:

Oy farfara farfara
Ateş düştü şalvara
Ağzım, dilim kurudu,
Kız yalvara yalvara...

Nazmi, vites değiştirirken bir de nârâ attı:

— Yaşşaaaaa, babamın oğlu, yaşşaaaaa!...

Arabanın içindeki turistler birbirlerine bakışıyorlardı.

Nazmi, arada bir, gözlerini dikiz aynasına çeviriyor, içerideki kadını baygın bakışlarla süzüyordu:

— Hamza, oğlum!...

— Emret abicim...

— Bazı bazı, bir bahanesini bulup, karıyı kerteriz etsene... Lokman Hekimin ye dediği cinsten... Omuzlarını da kıyak açmış haaa!...

— Onu ben sana, demindenberi söyliyeceğim ama, turizm dâvasına münasip düşmez diyerekten ses çıkarmadım. O gerdana bir kaşık su dök. Sonra da mahallebi diye yala..

— Al benden de o kadar, itoğlu it. Arnavut çocuğu olduğun nasıl da belli. Ben onun gerdanına bir leblebi koyarım. Leblebinin yuvarlandığı yere kadar da sarı lira dizerim. Allah beeee!...

Bu sırada otomobilin önüne orta yaşlı bir kadın çıktı. Nazmi birdenbire fren yapmak zorunda kaldı. Sonra pencereden başını çıkarıp kadına seslendi:

— Bana bak meşatlık karanfili!... Bacaklarının orta yerine bir kriko takarsam...

Kadın, öfkeyle suratını ekşiterek sordu:

— Ne olacakmış?...

— Tafsilât postada...

Tekrar gaza bastı. İş Bankasının önüne gelince, kırmızı ışıklar yandığı için durdu. Arabadaki kadının göğsünü dikiz aynasından tekrar süzdükten sonra, ellerini direksiyona vurarak şarkı söylemiye başladı:

Tan tiri tintan tom
Tan tiri tintan tom
Şiiiiş kebabı,
Şiiiiş kebabı...

Yeşil ışık yandığı vakit de, yürüdü:

— Hamza be!...

— Lebbek abicim...

— Eski zamanlar olaydı, ben bu karıyı ne yapar yapar, Maslak'taki Alaman çiftliğine atardım anam avradım olsun...

— Herif var, nasıl atarsın abi?...

— Herifin çenesine iki tane Çengelköy usulü yerleştirdin miydi, mafsalları boşanıverir. Hem cüzdanı kerizlersin, hem de herifi hendeğe bırakırsın. Ondan sonrasına da sen sağ, ben selâmet...

— Dediğin gibi, eskiden olsaydı belki bir iş çıkarırdık ama, şimdiki zamanda olmaz abi...

— Olmaaaaz, katiyen olmaz... Turizm dâvasına karşı yakışık almaz... Sen şeyi yaptın mı?...

— Neyi abicim?...

— Çamurluğun altından taksi saatine gelen kablonun birini çıkar demiştim, çıkardın mı?...

— Çıkardım ama, ne işe yaradığını bilmeden çıkardım.

— Amma da çaylaksın be Hamza... O kabloyu çıkardın mıydı, saat çifter yazar. Yaniya bir lira yazacağı yere iki lira...

— O kadar da olur abicim... Turist demek döviz demek, dimi?...

— Tabii anam babam... Hakkımız!...

— Neden dersen, turist kısmına, Tophane'ye ayak basar basmaz hemen fısıldayıveriyorlar: Taksinin saati ne yazarsa onu vereceksin, diyorlar...

— Ne muzur adamlar var içimizde be!

— Muzur da ne lâf?... Başka bir şey söyliyeceğim ama, bereket terbiyem müsait değil...

— Sen gene terbiyeni hiç bozma abi... O eşşoğlu eşşekler yaptıklarıyla kalsınlar...

— Yooo, ben de çaresini buldum. Kilometreci Yervant'a bir muska yazdırdım. Şimdi arabaya bir kaşkaval düşürdüm müydü, kabloyu söküyorum, ara yerde Despina'nın masarifi çıkıveriyor.

Cağaloğlu'na geldikleri vakit, dört yol ağzında trafik polisi hem aşağıdan, hem yukarıdan gelen vasıtaları durdurdu. Genç ve güzel bir kadına yol verdi. Hamza:

— Bu memur, çok insaniyetli, dedi. Her daim böyle... Vatandaşa hizmet eder!

Nazmi tamamladı:

— Şevket abi mi?... Helbetteeee... Hele böyle körpe, mörpe bir şey oldu muydu, insaniyetinin altı silindiri birden çalışıyor. Neme lâzım, Allah var...

Arabanın içindeki turistler kendi kendilerine bir şeyler konuşuyorlardı. Hamza sordu:

— Nazmi abi be!... Sen şimdi ingilizce bildiğine göre, bunların ne dediklerini anlıyorsun değil mi?..

— Tabii anlarım oğlum...

— Sen de onların diliyle cevap verebilir misin?...

— Evvel Allah...

— Abi be!... Hamza nasıl deniyor ingilizce?...

— O kadarını bilemem helbet... Ama, al, ver, getir, götür demesini su gibi bilirim... Söz temsili ingilizce «ben» demek için «ay» diyeceksin.

— Haaa, ay deyince, demek ki ben demiye geliyor...

— Evet... Vay deyince de «niçin» demiye geliyor. Söz temsili «Niçin ben, niçin?» diyeceksin, değil mi?... «Vay ay vay» diyeceksin...

— Abi be... «Vay ayı vay» der gibi olmuyor mu?

— O kadar olacak arkadaşım... Yabancı dil bu... Ondan sonracığıma «siz» diyeceksin diyelim... «Yu» diyeceksin... Halbukiysem, bizim türkçede birine «yu» diyecek olsan kavga çıkar...

— Vay anasını be!... Amma da antika iş haaaa!...

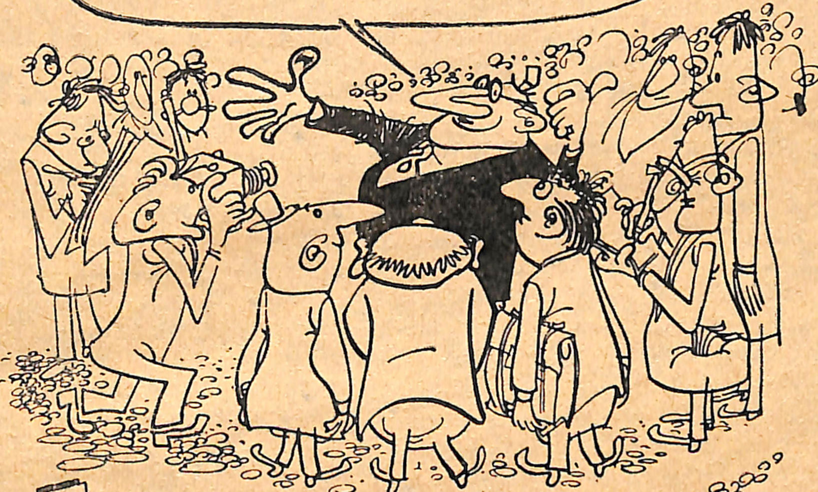
— Ondan sonracığıma, «o» diyeceksin, değil mi?... «İt» diyeceksin.

— Yani bizim türkçede ne kadar küfür varsa, onlarda iltifat yerine geçiyor besbelli... «Siz, ona bakın, ona» diyecek olsan?...

Bazı lokantaları sinekler istilâ etti. (Gazeteler)

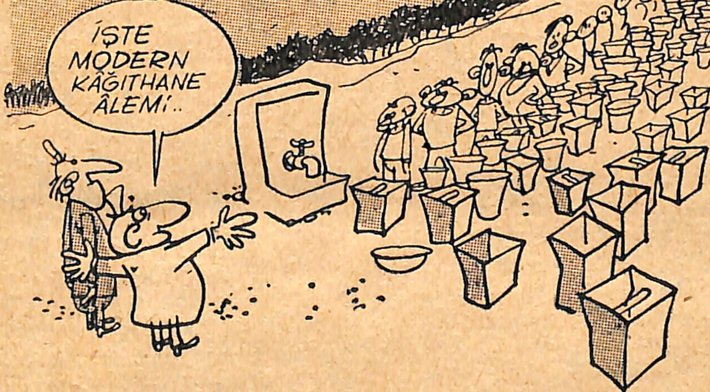
Kırkambar

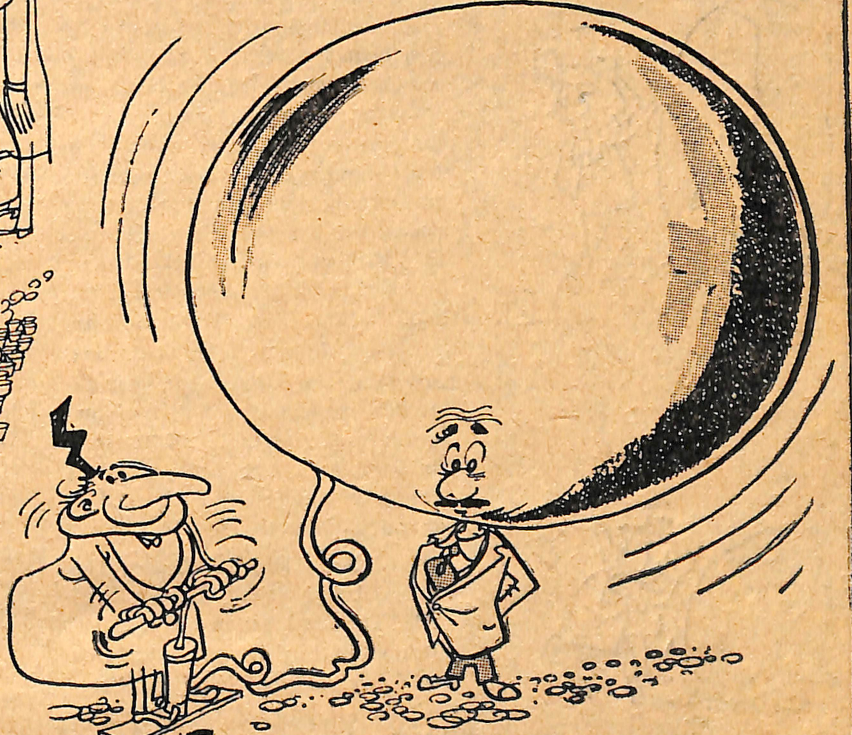
FRANCALA İMÂLİ YASAK EDİLİYOR..

YOLDA KENDİ KENDİNE KONUŞANLAR ARTTI..

KAĞITHANE KÖYÜ 85 GÜNDÜR SUSUZ.

SİYASÎ PROPAGANDA YAKINDA BAŞLIYOR.

Semih Balcıoğlu

— Yuuuu, ite bak, ite, demek lâzım...

— Abicim bu iş bize gelmez. Neden dersen üç kelime ingilizce konuşayım diye, eninde sonunda kavga çıkar...

— Yooo, öyle deme... Usturuplu kullanınca bir şey çıkmaz...

Arabanın içindeki kadın gülmiye başladı. O sırada Nazmi arabayı yolun kenarına alıp frene bastı:

— Yes, orrayt... Hiyr Çarşıkapı... dedi...

Adam sveteri ile fotoğraf makinesini alıp davrandı. Kadın da öbür kapıdan indi. Adam arabadan iner inmez hemen taksi saatinin bulunduğu tarafa geçip, saatin yazdığını okumaya çalıştı. Nazmi, yanındakine döndü:

— Gördün mü?... dedi. İtoğlu itliği nasıl öğreniyorlar?...

— Kabahat onlarda değil, onlara bunu öğretende...

Adam, saatin 14 lira yazdığını görünce, sinirlendi. Mızmızlanmıya başladı:

— I only paid six liras this morning, when I came here. (Ben bu sabah da gelmiştim. Altı lira verdim)

Nazmi celâllendi:

— Ne six lirası be?... Trafik hiyr koskoca bir taksimetre put. Almıyayım façanı... Tosla bakalım Fortiyn papel...

— Noo fourteen liras... I pay six... (Yoo, ondört değil, altı lira veririm.)

— Hangi six be?... O senin dediğin filimi Tahtakale'de oynatıyorlar. Ya Fourteen'i toslarsın, ya da imambayıldına kayarım...

Adam cüzdanından iki onluk çıkarmıştı. Ama parayı vermek istemiyordu. Nazmi adamın eline uzanıp paranın ikisini de zorla çekti, aldı. Hamza'ya döndü:

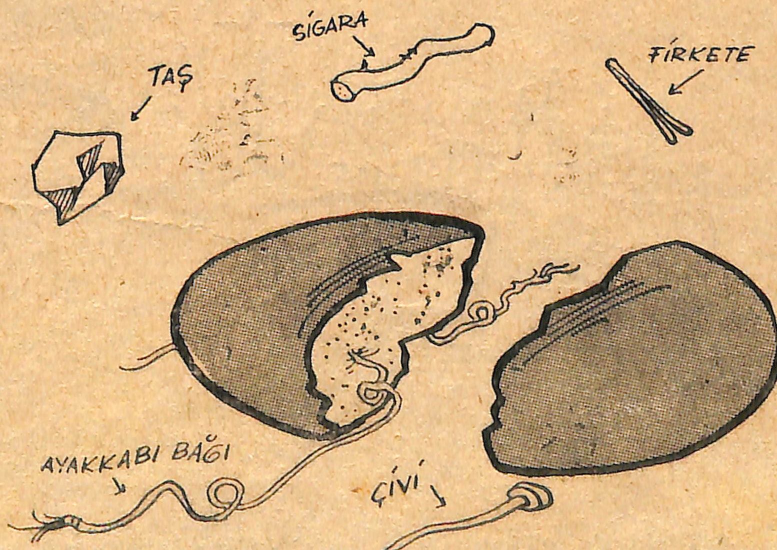
— Ver şuna altı lira da, çeksin gitsin dürzünün gâvuru... Hükûmatın saatine bile kafa tutuyor deyyus. Böylelerini Türklüğe hakaretten mahkemeye vermeli be!...

— Vallahi vermeli abi...

Altı lirayı adamın eline tutuşturduğu gibi arabaya atladı. Hamza da yanına oturmuştu. Adamın homurdanmasına kulak bile asmadı. Gaza bastığı gibi uzaklaştı. Yolda Hamza'ya dert yanıyordu:

— Ben onun mızmızlanmasına meydan kalmadan burnunun orta yerine iki tane Halep işi koyardım ama, ne çare ki turizm dâvasına karşı yakışık almaz... Despina'ya da bir saç tokası alayım. Karı bir haftadır başımın etini yiyor...

Adnan VELİ

Tek tip ekmek!

Doğru yol!

Kendisine bir otomobil armağan edilen C.K.M.P. Genel Başkanı Bölükbaşı, Çankırı konuşmasında:

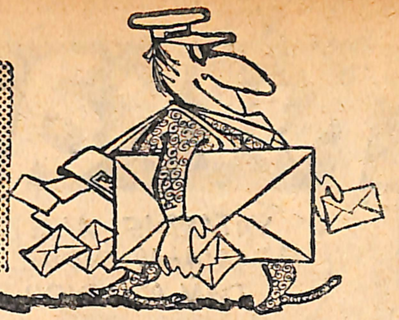
— Doğru yoldan ayrılmıyacağız, demiş.

En doğrusu da bu. Çünkü otomobil iğri yolda yürümez. Yürüse bile takla atar.

Yalnız, bana kalırsa, otomobilden önce bir doğru yol armağan etmeliydi. Malûm ya, Anadolu yolları pek taşlık kayalıktır.

Nimet Arzık — Ankara Mektubu

Güreş:

Sonuna kadar okuyun da sonra isterseniz kızın isterseniz kızmayın...

Gene Sevilya berberinin durumuna düştük hafiften. Ele alabileceğimiz konular sınırlı... İyi oluyor aşmış taşmış iken ırmaklar gibi, tekrar uslu uslu yatağına büzülmek. Daha berrak akıyor insan...

Mademki «sınırlıyız» size güreşten bahsedeceğim... Gazetelerin son sayfalarında kötü tramlı (bir klişe deyimidir) resimler görürsünüz... Et yanak et yanak, kingkonkumsu insanlar (tabiî bu resimlerin kötülüğünden doğuyor... Toplum resimleri, ister diploma alan doktor'ları göstersin, ister futbolcuları, ister güreşçileri canlandırsın, insanı «ham» suratlı yapar.) Altında klâsikleşmiş bir üslûpla: «Kuvvetimizi dünyaya tanıtan arslanlarımız»... gibi «takviye» ler bulunur resimlerin...

Ben şahsen güreşi... Güreş hakkında fikrimi söyliyebilirim değil mi?... Tutmam! Tutan çok... Fakat tutsam bile bir zihniyet, zaten binbir dertle kalkmış içimi iki basamak daha kaldırır... Güreşçilerimiz dışarda derece kazanır: Ölçüsüz bayram düğün edilir. Derece kaybeder: Ölçüsüz yas tutulur, suçlu aranır, suçsuz haşlanır... Bu spordan uzak bir zihniyettir. Sporda zafer inhisar altına alınmaz ki... Yenilgi de...

Güreşçilerimiz, Tokyo'da yenildiler. İnsan fazla formunda olmaz yenilir. Karşısına üstün bir rakip çıkar yenilir... «Vay namus, tarihi şan şeref elden gitti» gibi bir tavır takınılmasıdır anormal olan, yenilmek değil!...

Başka bir şey de söyliyeyim, bu zamana kadar iyi derece aldıklarına şaşmalı, derim ben. Başka memleketlerdeki antrenman şartlarını hiç incelediniz mi?... Antrenman, yalnız günlük «yokluktan» çıkıp, normalce yemek içmek değildir ki... Bir örnek vereyim size ki bu değildir:

Bir olimpiyatta bir karış Japon yüzücüleri, dev kıyım Avrupa ve Amerika yüzücülerini acıklı bir şekilde «takmışlardı»... Nasıl olmuştu bu?... Bir sene önce Japonlar bir şampiyonada kaçak kaçak resimler çekmişlerdi. Yüzme şampiyonlarının adalelerinin çalışmasını gösteren şeffaf şeffaf resimler. Ve, yüzücülerinin antrenmanını o şekilde âyarlamışlardı... Bizde bu «ilmî» zihniyetle hangi sahada çalışılıyor?...

Onun için Tokyo yenilgisi sonrası «vaveylâ» yı müsaadenizle ve müsaadesiz normal bulmuyorum... Vaveylâ kopartacak nice nice konular var «kaba kuvvete» dayanmıyan... Yok mu?...

Söylenti:

Vekillerden Fethi Aşkın'ın Brüksel'e elçi gideceği, Mehmed Baydur'un da Madrid'e çıkacağı ısrarla dolaşan söylentiler arasında... Benim yüreğimi hoplatmıyor bu söylenti, benimkini hoplatmak için çok daha keskin olaylar lâzım... Yalnız «fevkalâde» bir halden ötürü bu basamakları atlama keyfiyeti benim gönlüme yatmıyor. Gerisini «geride» kalan hariciyeciler düşünsün..

Zaten bu «ısrarla dolaşan söylentiler» o derece ısrarla dolaşıyor ki, işler olmuş kadar olur, ve olmuş kadar olmakla kalır...

Bunu biraz hariciyeci dostlarımı teselli için söylüyorum...

«Brüksel de kapandı monşer...» (Zannedersiniz ki o günden sonra Brüksel'de güneş doğmıyacak...) «Madrid de elden gitti...» (Zannedersiniz ki öz be öz ecdadınızın İspanyadaki şatoları hoyrat bir müstevlinin uyruğuna buyruğuna geçti... Biraz da hakları var amma... Sen yüz yüz kuyruğuna getir... Gabisine «he» de, fatihine «he» de, sonra elçilik burnunun ucundan kapılsın... Sevinçten el çırpacak değiller ya...)

Yoksa, isminin tersine, her bakımdan ölçülü Fethi Aşkın, elçi gitmesin?...

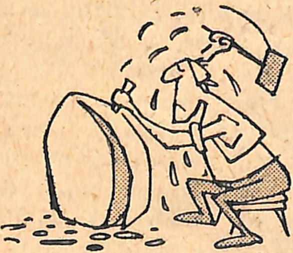
Onlar için normal fakat...

Gazetelerde bazı resimler çıkar... Sarışın bir Alman pastacı kızı Emir Aliül Veli'yle nişanlanmıştır... Sağda solda da, pastanın unundan kokusundan yapılmasından tıkızlaşmış, düşünceden yoksun gözlü bir ana baba sırıtır... Kıza bakarsınız muntazam hatlı onuncu sınıf bir Avrupa güzelidir. Emir'e bakarsınız.. Zaten o üstündeki «kefiyeyle» başındaki sargıyla hatlarını «çıkarmak» güçtür Emir'in...

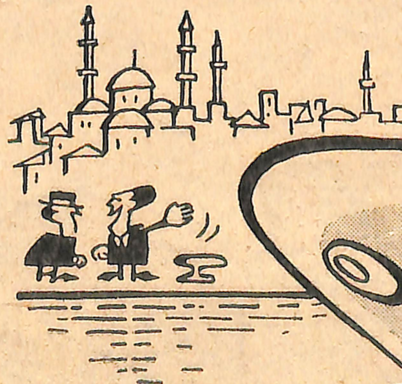
Birkaç hafta sonra pastacı kızının kızgın bir bölgede resmi çekilir. Emîr gene eski Emîr'dir. Pastacı kız

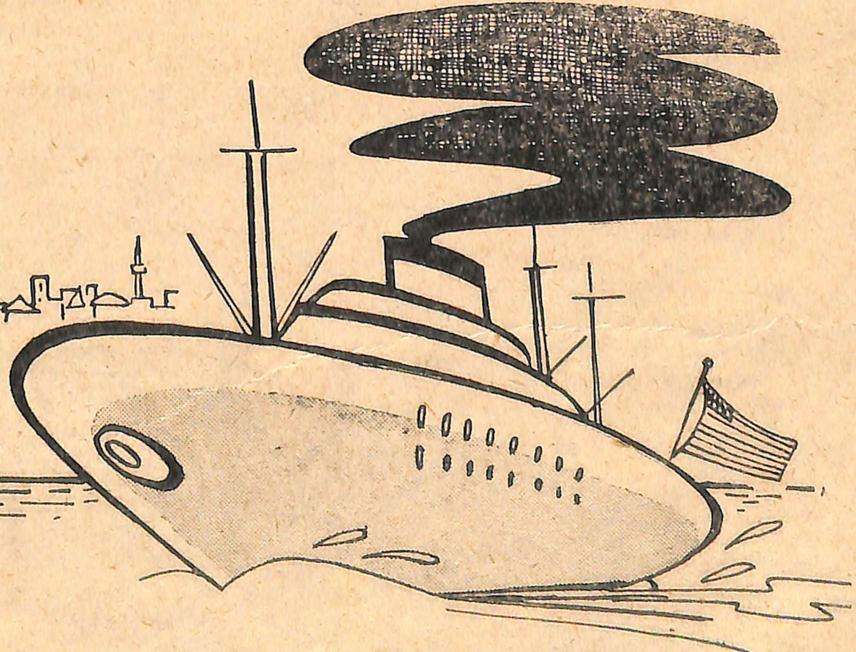

Ekmeğini taştan çıkaran adam!

— **Türkiye'nin küçük Amerika olacağına inanıyorum artık...**
— **Neden?**
— **Baksana, buğdayımız bile Amerika'dan geliyor!**

tepeden tırnağa kadar aşk uğruna sarmalanmıştır, ve Ümmü Lâtifa veya Habiba olmuştur... Sonrası... Sonrası malûm... Ümmü Lâtifa veya Habiba, pırlantasını edinir, kürkünü edinir, şusunu busunu edinir, kendini mirasa karıştıracak bir maşa kadar bebek de edinir, ve bir gün yerine yurduna döner, kendine ömrünün sonuna kadar prenses dedirtir üstelik. Şu demokratik memleketlerdeki hâtunlar kadar ünvana tutkun insanlar yoktur yeryüzünde... Üstelik de bütün o sarmalarını unutmak için strip-tiz yıldızı olur...

Pastacı kızın tutumu, normaldir, danışıklı döğüşüklüdür... Maddiyata saplanmış bir tutumdur...

Fakat iyi yetiştirilmiş, mektep medrese görmüş, ünlü ailelere mensup kızlara ve ailelerine şaşıyorum karış karış... Bir tanesinin annesi mâsumane etrafa şunu yayıyordu geçenlerde:

«— Kızım bugün 16 yaşında. Vereceğimiz adam (ki tâ kızgın çöllere götürecek kızcağızı) Karun kadar zengin. 10 sene onunla yaşar. Kürkünü, parasını, mücevherini edinir... 10 sene sonra 26 yaşında olur. Döner o zaman gönlünün istediğini seçer...»

Gönül kalmışsa... Seçecek, istiyecek mecali kalmışsa... Yahu ben, ruh diye birşey vardır biliyordum... Bu ruhu ezen, büzen, tahrip eden şeylerin var olduğunu biliyordum. Yoksa ben ters mi biliyorum...

Bütün bunları bana şimdi yazını Boğaziçi'nde geçiren genç bir prenses hatırlattı... Herkesin hissiyatına hörmetten fazla açık konuşamıyorum, fakat benceee... Verilmiş sadakaları varmış... Ecdadının verilmiş sadakaları varmış... derim ben!

Kütük:

Gözümü açtım açalı bir «kütük meselesi» duyarım... Seçmen kütüklerinden bahsediyorum. Hep eksiktir, terstir, alâverelidir, dalâverelidir. Tembelce olan vatandaş oy atmamak için kütüklerin aksaklığını ileri sürer. Bir kerecik gitmiştir, ismini bulamamıştır. Bir ikinci denemeye lüzum görmemiştir, Bektaşi misali:

Bektaşi 40 kere camiye gitmemiş, bir tek kere gideceği tutmuş, caminin kapısını kapalı bulunca:

«— Bu senden Allahım demiş, ben vazifemi yaptım...»

İşte öyledir vatandaş...

Ve herhangi bir oylama'dan evvel, (amma on gün evvel veya 20 gün) bir heyecandır, bir aceledir başlar. Oradan buradan, hiçbir cins kütükten anlamıyan kişiler devşirilir... Makamlar sadece: «Acele» komutunu verirler... «Daha çabuk...» «Daha daha çabuk...» Ve kütükler her seferinde Ahmed'i daha fazla Mehmed, Mehmed'i daha fazla Ahmed olarak sunan kütüklerdir... Binlerce vatandaş ismini bulamaz, «Dünyada ben var mıyım, yok muyum?» diye öylesine şüpheye düşer ki, bütün seçmen vatandaşlar sandık başlarında birer Hamlet olur!

Nimet ARZIK

YAZISIZ!

Eşek yarışması

Bilirsiniz, güzellik yarışmaları yapılır bizde. On sekizle, yirmi dört yaş arasında, Divan edebiyatı şairlerinin tüy kalemlerinde pek güzel ifadesini bulan hokka göbekli, kiraz dudaklı, gül yanaklı, kömür gözlü dilberler, kalça sallayıp, gerdan kırarak jüri önünde salınırlar. İçlerinden en güzeli, aranılan ölçülere en uygun olanı, Türkiye güzeli olur.

Bilirsiniz, saç yarışmaları yapılır bizde. Kadın başına, en zarif biçimi, en tatlı rengi hangi berber vermişse, o yılın en başarılı berberi sayılır, o.

Bilirsiniz, futbol yarışmaları yapılır bizde. Bir sezonda karşı kaleye en fazla hangi futbolcu gol atmışsa, o futbolcu, gol kralı ilân edilir.

Bilirsiniz ses yarışmaları yapılır bizde. Sesi mikrofona iyi giden, eline verilen notayı yüzüne gözüne bulaştırmadan, bir çırpıda okuyan, istenen şarkıyı, bestesini, güftesini hançerlemeden söyleyen, hanım kızımız, ses kraliçesi olur.

Her halde bilmiyordunuz, doğrusunu isterseniz ben de bilmiyordum. Geçen pazar, Büyükadada bahar bayramı kutlanmış ve bir de en güzel eşek yarışması düzenlenmiş.

Güzel, en süslü eşek yarışmasını hangi eşeğin kazandığını, ertesi gün çıkan gazeteler ne yazık ki haber vermediler. Gerçi, her ne kadar; Ziya Paşa: «Zerdüş palan vursan, eşek gene eşektir.» demiş ama, olsun, insan gene de, en güzel eşek hangisi onu öğrenmek istiyor.

Peki, bu eşek yarışması, neden uzun zamandanberi yapılmıyormuş?

Geçen yıllardan bu yana zaman zaman böyle yarışmalar tertip edilse de, sevimli, değerli, en güzel eşekleri öğrenseydik fena mı olurdu?

Anlaşılan, ansiklopedilerde sayıları bir buçuk milyon olarak gösterilen yurdumuzdaki eşekler gittikçe çoğalıyor, varlıklarını hissettiriyorlar ki yarışma, ancak bu yıl düzenlenebildi.

Yarışmaya katılan eşekler, her halde kulaklarını dikip, etraftaki cümbüşe bakarak, hayatlarında ilk defa eşekçe değil, insanca bir işe katılmalarını epey yadırgamış olsalar gerek.

Eşeğini ödünç istemeye gelen komşusunu: «— Eşek öldü» diye cevapladığı sırada, içerden anırmaya başlayan eşeğin Türk mizahının ağababası Nasrettin Hocayı nasıl mahçup ettiği mâlûm. Komşusu:

— Aman hoca, eşek öldü diyorsun, içerden sesi geliyor, demiş.

Hoca, ak sakalını sıvazlıyarak:

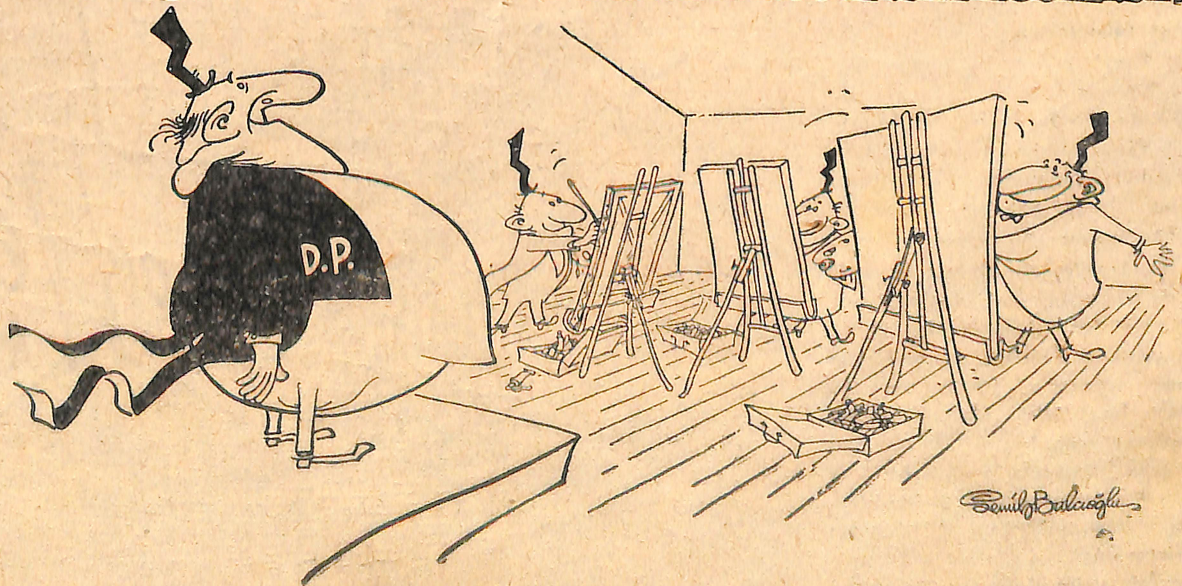
— Bre komşu; koskoca adama inanmıyorsun da, eşeğe mi kanıyorsun? deyip meseleyi kapatmış.

Onun için yarışmada kaybeden diğer eşeklerin koro halinde anırıp:

«Ben Merzifon eşeğiyim, ben Mısır eşeğiyim, ben Kıbrıs eşeğiyim.» diye sonuca itiraz etmelerine bakmayınız, eşeklere değil, insanlara inanmak lâzım.

Her ne hal ise olan olmuş, kazanan eşşoğluyu tebrik ederiz. Ötekiler de boş yere itiraz etmesinler. Geçti Bor'un pazarı, sür eşşeği Niğdeye!

YAŞAR ÖZEN

Model!

DENİZ — YOLCU — DÜDÜK

Yusuf Ziya Ortaç

Karayolları Denizyolları, Havayolları... Üçü de kristal kâse.... Fağfur kâse!.. Hangisine bir fiske atsanız, tınnnn!... Şairin «Bir dokun, bin ah dinle» dediği cinsten...

Ben size bu günlük sadece Deniz yollarımızdan bahsedeceğim, hem de öyle açık deniz yollarından değil, Şehir hatlarından!

Efendim, şikâyetimiz tek taraflı değildir doğrusu: Hem hancıdan yaka silkeceğiz, hem yolcudan!

Biliyor musunuz, şu yolcu efendimiz, maşallah naylon gömlek giymesini öğrendi, biribirine «Helloooo» diye seslenmesini öğrendi, plâja, gazinoya elinde tabaka kadar Japon radyosu ile gitmesini öğrendi de, bir türlü, ama bir türlü vapura nasıl girileceğini, kanapede nasıl oturulacağını öğrenemedi. Ayıplamamalı, demek güç şey!

Demir kapı bir açıldı mı, döğüş meydanına boğa saldırır gibi bir saldırıyoruz... Aman Allah, o yağlı kalçalarını titrete titrete koşan yandan çarklılar mı istersiniz, canavar düdüğü çığlıkları çıkaran oğlanlar, yıvışık yıvışık: «Yağlı boya» diye bağrışan gecekondu vatandaşları mı ararsınız, hepsi var!

Kanapeye çöken her gövde, en az iki kişilik bir bölge kaplıyor: Masanın üstü, ayrıca işportacılar pazarıdır!

Beş kişilik yere yayılan üç kişi, ayaktaki dördüncüye karşı cephe birliği halindedir... Hele yolcu kadınsa:

— Müsaade eder misiniz?..

Dediğine bile pişman olur:

— Ne o bayan, kucağımıza mı oturacaksın?.. diye şapırtılı şapırtılı gülüşürler...

Eğer vapur bir de sonunda Yalova'ya uğrıyorsa, kanapeler birer şiltedir: Pabuçlar yerde, ayaklar peykede ve sayın yolcular, muzikli bir rüya içinde, horr, horr uykudadırlar!

Bay biletçi gelir:

— Evet!..

— Eveeeet!...

Bu da son moda bir bilet isteyişi.. Yahu, bu kadar «evet» i referandumda kullansaydık ya!.. Gazetesini okuyan gözlüklü ihtiyar da, dedikodusunu yapan bayan sosyete de, horultusunu çeken hemşehri de bu «evet» leri affetmez!

Ne dersiniz: İngiltere'den getirilen yepyeni, tertemiz gemilerimizin kanepe yüzlerini jiletle parçalamakta bu haksız öfkenin de mi hıncı var acaba?

Yaaaa, döşemelerin yüzlerini kesti sayın yolcularımız!.. Masalardan sigara tablalarını söktü sayın yolcularımız!...

Merak ettim doğrusu: Bu yolcular hangi yolun yolcusudur acaba?..

Ne ise, bugünlük yolcu faslı bu kadar yeter... Biz şimdi deniz yolcularını bırakıp «Denizyolları» na gelelim.

Efendim, şu Denizyolları rakipsiz bir firmadır şimdilik: Ne Kadıköy'üne, ne Beykoz'a, ne Adalara, kayıkla, sandalla gidilmez. Eh, yüzerek de gidemeyiz. Çare yok, tarifeye bakıp ona göre ayarlıyacağız işimizi...

Geçen gün, bir dostum sordu:

— Kaç vapuru ile iniyorsun İstanbul'a?..

— Dokuzu çeyrek geçe ile....

— Kaçta varıyor köprüye?..

— Vallahi, dedim, üç ihtimal var.. Tarifeye bakarsan onu çeyrek geçe.. Yeni vapurlar gelirse, on buçukta... Eski vapurlar gelirse, onbire yirmi kala!...

Neden acaba?.. Bunu merak eden, soran, çaresini arayan, çok değil, birazcık da utanan yok mu?..

Bir de vapurlar arası randevu vardır. Haydi, yeni kuşak diliyle size bir «meselâ» diyeyim, örneğin: Akşam, beş onbeş ekspresi köprüden kalktı mı, Heybeli iskelesinde mutlaka bir arkadaşiyle karşılaşıyor. Çok değil, beş dakikalık sinirli ve küfürlü bir bekleyiş!

Şu tarifeyi yapan uzman baylar, bu randevuları ne güzel hesaplıyorlar maşallah... Dakika şaşmıyor!

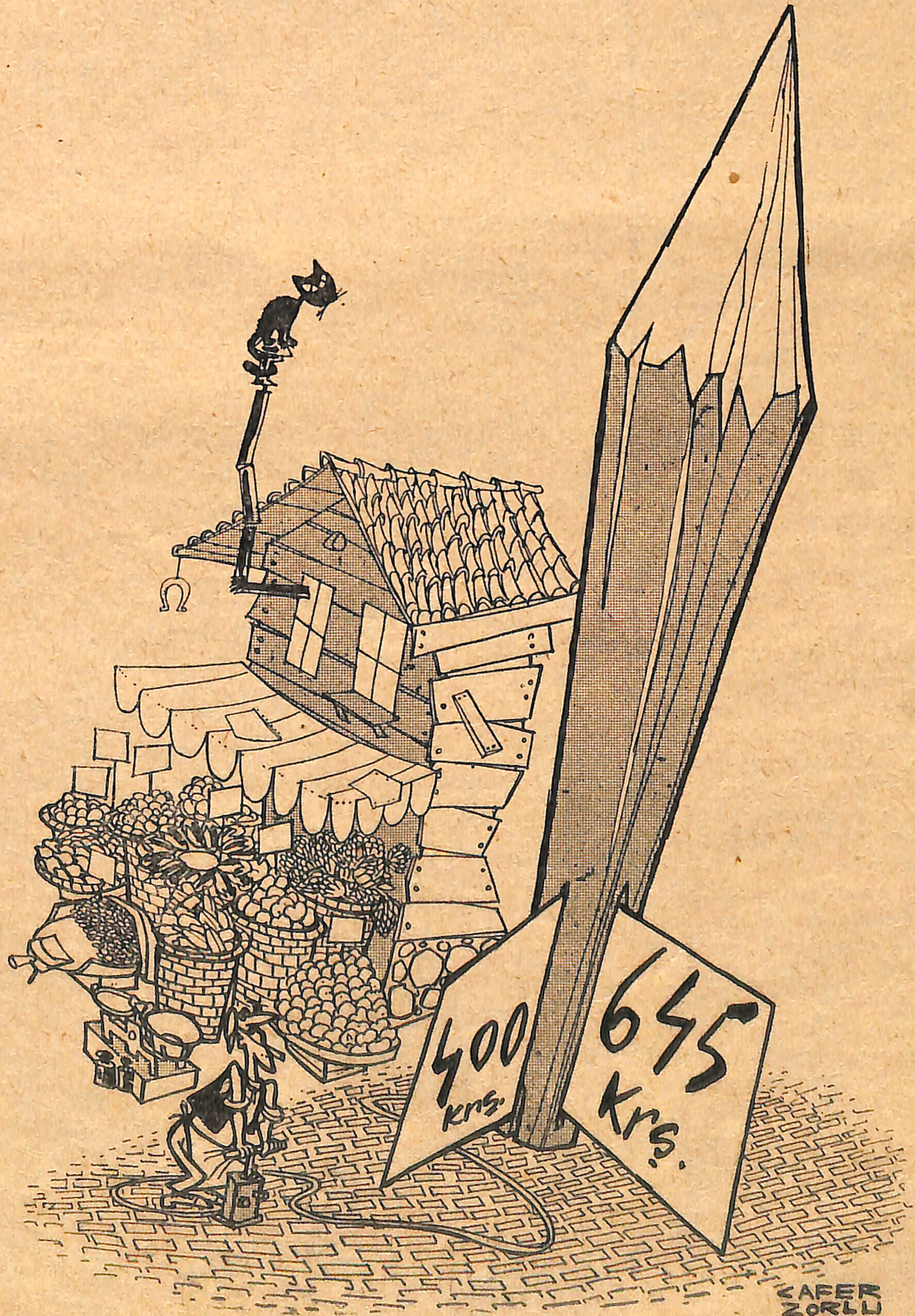
Üçüncüsü efendim... düdük meselesi!...

Daha sabahın mahmurluğu dağılmadan bir düdük, bir düdük ki, sormayın... Gözümün bir tekini aralıyorum: Saat altı buçuğa geliyor!

Pencereden bakıyorum: Küçücük vücuduna o kocaman sesi nasıl sığdırdığına şaşacağımız bir vapur yavrusu.... A derya veledi, ne ötüp durursun böyle?.. Sen düdüğünü çalmazsan yolcu mu gelmez, yoksa iskele mi kaçar?..

Aman sevgili okuyucularım, sakın «Bu Yusuf Ziya da yaşlandıkça amma sinirli oluyor» demeyiniz... Düdüklere, hele seçimlerin yaklaştığı bugünlerde hiç, hiç, hiç tahammülüm yok!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Manavın füzesi!

Fatih Sultan Mehmet ve hayatı

İstanbulu fethederek, bir çağ kapayıp yeni bir çağ açan Fatih Sultan Mehmet, tarihçilerin anlattığına göre: «orta boylu, kalın kemikli, geniş omuzluydu. Kaşları yüksek ve kavisli, saçı sakalı siyah ve kıvırcık, alnı açık, gözleri parlak, ağzı küçüktü. Beyaz ten üstünde al al yanakları, kiraza sokulmuş şahin gagası şeklinde kemerli burnu vardı.»

Osmanlı İmparatorluğunun 7. hükümdarı ve II. Murat'ın oğlu olan Fatih, 1430 da doğmuş, 1444 te birinci, 1451 de ikinci defa tahta çıkmıştı.

21 yaşındaki genç hükümdar, tahta çıktıktan sonra, yıllarca hayalinde yaşattığı İstanbul'un fethini gerçekleştirmek için hazırlıklara girişmiş, bir yandan Edirne'de büyük toplar döktürürken, bir yandan da Boğaz kesen denen Rumelihisarını yaptırmaya başlamıştı. 6. Nisan 1453 te başlayan muhasara 29 Mayıs günü başarı ile sonuçlanmış Türk askeri, Topkapı ve Eğrikapı üzerinden şehre girmişti.

Fatih, şehri aldıktan sonra Rumlara, büyük bir müsamaha göstermiş, patriklerini yeniden seçtirmiş, sonradan Osmanlılara büyük zorluklara sebep olan imtiyazlar tanımıştı.

Fetihten sonra 28 yıl hükümdarlık yapan Fatih, iki imparatorluk, ondört devlet, ikiyüz şehir fethederek Fatih ünvanını taşımaya gerçekten hak kazanmıştır.

Edebiyatla da ilgilenen Sultan Mehmet, «Avni» takma adıyla gazeller yazmıştır. 14 gazeli 1904 te «Divan-ı Avni» adıyla Berlin'de basılmıştı. Gazellerindeki dili kuvvetli ifadesi sağlamdı.

İlim adamlarına hürmeti büyük olan Fatih'in, hocası Molla Gürani'nin daima elini öptüğü ve Molla Hüsrev'e camide bile ayağa kalktığı söylenir. Yine hocası Akşemsettin'in, atının ayağından kaftanına sıçrayan çamur için; «Bu çamur bizim kaftanımıza ziynettir, vefatımızda tabutumuzun üstüne örtülsün» diye bu kaftanı saklatışı, halk arasında çok anlatılan bir tevazu örneğidir.

Osmanlı devletini koca bir imparatorluk haline getiren büyük Fatih, yeni bir savaş hazırlığında iken Gebze'de, 51 yaşında, ordusunun içinde iken ölmüştür. İstanbul'da kendi adıyla anılan semtte yaptırdığı büyük camiin bahçesinde bulunan türbede gömülüdür.

Fatih Sultan Mehmet ve nükteleri

Sakalın teli...

Fatih Sultan Mehmet bir harbe gideceği zaman, asıl maksadını gizlemeğe ve en yakınlarına bile hissettirmemeğe çok önem verirdi. Yine bir seferde, ordu Karadeniz tarafına doğru yol alırken, Cenevizlilerin elinde bulunan Amasraya mı? Rum imparatorluğunun ortadan kaldırılması için Trabzona mı? Yoksa İsfendiyaroğulları üzerine mi gidildiği bilinmiyordu. Kazasker, Sultanın huzurunda bulunduğu bir sırada nereye gidileceğini öğrenmek istedi ve sormaya cesaret etti.

Fatih Sultan Mehmet birden hiddetlenip şu cevabı verdi:

— Eğer sakalımın tellerinden biri ne yapmak istediğimi öğrenseydi. Onu hemen koparır ve yakardım.

Başka kardeşlerimiz!

Fatih Sultan Mehmet, bir gün saraydan çıkıp ata bineceği sırada kalender bir derviş el açıp para istemişti. Padişah bir altın uzatıp ata atladı. Derviş:

— Padişahım ben senin kardeşin olayım da bir altın veresin insaf eyle, olur mu bu? Dedi.

Fatih güldü:

— Sen nerden benim kardeşim oluyormuşsun?

— Âdem oğlu değil miyiz?

Padişah:

— Hadi, dedi, şu altını al git. Eğer başka kardeşlerimiz de duyacak olursa, senin hissene bu kadar da düşmez!

Gezdiğin yer!

İstanbul zaptedildikten sonra şairler kasideler yazıp Fethi kutluyor. Fatih Sultan Mehmet te kendilerine bol bol ihsanlar dağıtıyordu. Bir gün Anadoludan yeni gelmiş bir saz şairi de acemice yazılmış iki mısraı Sultana gönderdi.

«Devletli hükümdarım sabahınız hayrolsun,
Yediğiniz bal ile kaymak gezdiğin yer çayır olsun.»

Fatihin, şairi huzuruna davet edip pek çok ihsanlarda bulunması, iltifat etmesi, yakınlarının itirazına sebep oldu.

— Efendimiz dediler, bundan çok daha zarif ve mükemmel kasidelere daha az para verdiğiniz halde, bu cahil adamın iki satırına acaba neden bu kadar kıymet verdiniz?

Sultan Mehmet şu cevabı verdi:

— Bunu hepsinden daha samimi buldum. Çünkü adamcağız ömründe en lezzetli yiyecek olarak bal ile kaymağı biliyor. En güzel yer olarak ta çayırı. Başka bir şey görmemiş ki, bana lâyık olanları ayırsın.

Gündüz çalışsın...

Fatih Sultan Mehmet İstanbul'u fethe karar vermiş, bunun için gerekli hazırlıklara başlamıştı. Gece gündüz gözüne uyku girmiyor, plânlar, hesaplar yapıyordu. Bir yandan toplar dökülüyor, bir yandan Rumelihisarı inşaatı devam ediyor, bir yandan donanmanın hazırlıkları günden güne ilerliyordu.

Bu sırada Fatih'in, Edirnedeki sarayının karşısındaki medresede çok çalışkan bir molla vardı. Geceleri sabahlara kadar okuyup yazıyor, derslerini hazırlıyordu. Şehrin bütün ışıkları söndüğü halde mollanın yaktığı mum, daima yanıyordu. Fatih bir gece vezirini çağırıp sordu:

— Karşı medresede geceleri uyumayan bir adam var. Kimdir bu adam? Ne iş yapar?

Vezir Çandarlı Paşa:

— Hünkârım, dedi, orada bir molla vardır, geceleri sabahlara kadar ders çalışıyor.

Sultan hayret etti:

— Allah Allah, diye cevap verdi. Bu Molla benim gibi her an İstanbul'un fethini düşünmez ya, gündüz çalışsın, gece uyusun...

Öğmek...

Venedikli ressam Bellini, Fatih Sultan Mehmet'in resmini yapmaya geldiği zaman, sarayın bahçesinde bir gün beraber dolaşıyorlardı. Yanlarına sokulan bir derviş, Sultanı uzun uzun öğerek, parlak benzetmeler ve şatafatlı sözlerle konuşmaya başladı. Fatih, bir sadaka vererek dervişi susturdu ve başından savdı.

Bellini, bütün hükümdarların hoşlandıkları bu öğmeleri niçin iyi karşılamadığını sorunca, Fatih şu cevabı verdi:

— Akılsız kimselerin öğmesi akıllı adamlar için asla hoş değildir. Boş ve mânasızdır.

Baha ORAL

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

I

Her sabah dokuza çeyrek kala onları görürsünüz... Metro'dan telâşla fırlayan, binlerce genç kız... Bazıları neşelidir, bazıları somurtkan. Bir kısmı ise daha henüz uyanamamış gibi mahmur mahmur etraflarına bakınırlar. Evlerinden getirdikleri öğle yemeklerini, belli olmasın diye yaldızlı, süslü kâğıtlara sararlar. Hiç birinin de parası yoktur...

O çarşamba sabahı Caroline Bender de Grand Central istasyonundan çıkarak Radio City binasına doğru yürümeğe başladı. Yirmi yaşlarında, siyah saçlı, açık renk gözlü, som güzel, alımlı bir kızdı. Yumuşak hatlı yüzünden onun son derecede de zeki olduğunu anlamak kabildi. Arkasında, Üniversite günlerinden kalma twid bir tayyör vardı.

New York'un soğuk, sisli, kış sabahlarından biriydi. Caroline de kalabalığın arasından telâşla ilerliyor, etrafındakilere dikkat bile etmiyordu. Hem endişeliydi, hem de sevinçli... O gün ilk defa çalışmağa başlıyacaktı. İlk iş... İlk gün... Halbuki Caroline, kendilerini işlerine veren, o kabiliyetli kızlardan olduğunu da pek zannetmiyordu. Bir sene evvel bu kış aylarının hayalini kurarken evlenip mesut olacağını düşünmüştü. O zamanlar nişanlıydı tabiî, hülyalarının hakikat olmaması için de bir sebep yoktu... Fakat şimdi... Nişanlı değildi artık... Alâkadar olduğu, olabileceği kimse de yoktu... İşte bu yüzden çalışmak, mâlî bakımdan ziyade ruhî cihetten bir ihtiyaç halini alıvermişti. Çalışmak ve unutmak... Sekreterliğin fazla enteresan olacağını zannetmiyordu. Fakat elinden geleni yapacak, işine dalıp, her şeyi unutmağa çalışacaktı.

Fabian Yayınevi modern Radio City binasının beş katını işgal etmekteydi. Her zaman olduğu gibi, bu yeni senenin ilk haftasında da işe lüzumlu yeni memurlar alınmıştı. İşte bunlardan biri de Caroline Bender'di.

Genç kız sekreterlerin katına çıktığı zaman dokuza beş vardı, etrafta kimsenin olmadığını görünce hayretle duraladı. Bir de geç kalmaktan korkmuştu... Tam ortada, sekreterler için koskocaman bir oda vardı: yanyana masalar, daktilo makineleri... Yazı işleri müdürlerine mahsus odaların kapıları da bu büyük salona açılmaktaydı. Bazı kapıların üstünde hâlâ Noel süsleri duruyordu.

Caroline diğer odalara da şöyle bir baktı. Bürolar çalışanların ehemmiyetine göre boy boydu anlaşılan. İki masalı küçücük dolap gibi yerler... Büyük odalar... En dipte ise maun masalı, deri şezlonglu, yumuşak halılı iki büyük yazıhane bulunuyordu.

Sekreterler odasından sesler akseдiyordu artık... Kahkahalar, neşeli merhabalar. Âni bir mahçubiyete kapılan Caroline Yazı İşleri Müdürünün odasından ağır ağır çıktı.

Saat dokuz olmuştu. Oda yavaş yavaş kızlarla doluyordu. Bunların hiçbiri de Caroline'in farkında değildi. Teletype memuru olan bir kız başındaki bigudileri çıkarmış, telâşla saçlarını tarıyordu. Bazıları daktilo makinelerinin kapaklarını açmakta, bir kısmı ise gazete okumaktaydı.

Odaya yeni biri girdiği zaman sanki onu dört gün değil de dört aydır görmemişler gibi, neşeyle, sevinçle haykırışıyorlardı. Caroline hangi masayı kendisine ayırdıklarını bilmiyordu, başkasının yerine oturmak niyetinde de değildi. Bu yüzden bir kenarda durmuş, bekliyor, kızları dinliyordu. «Ben bir yabancıyım,» diye düşünmekteydi. «Burada işim ne?»

O sırada içeriye bir adam girdi. Süratle yürüyordu, çehresinde de müstehzî, aynı zamanda yanlışlıkla bir kadınlar kulübüne dalmış gibi biraz da mahçup bir ifade vardı. Onu görür görmez kızlar hemen doğruldular ve sanki işleriyle meşgulermiş gibi de bir tavır takındılar. Adam, kırk yedi, kırk sekiz yaşlarında duruyordu. Orta boyluydu, fakat ince olduğu için daha kısaymış gibi bir intiba bırakmaktaydı. Rengi uçuk ve bir zamanlar son derecede yakışıklı olduğu anlaşılan yüzünde derin çizgiler vardı. Küçük musluğun önünde durarak kana kana su içti, ve sonra Yazı İşleri Müdürlerine mahsus odalardan birine girdi. Sırtındaki deve tüyü paltosunun yakasında koskocaman bir sigara yanığı vardı.

Caroline yakınındaki kızlardan birine, «Kim bu?» diye sordu.

«— Mr. Mike Rice. Haç mecmuasının Yazı İşleri Müdürü. Sen yeni geldin galiba... Benim ismim Mary Agnes.»

«— Benimki de Caroline.»

Mary Agnes, «İnşallah burası hoşuna gider,» dedi. Dalgalı, siyah saçlı, son derecede zayıf, çirkin bir kızdı. Göğsü bir erkeğinki gibi dümdüzdü.

Caroline, «İnşallah,» diye gülümsedi.

«— İstersen şuradaki iki masadan birine oturabilirsin. Bu hafta Miss Farrow'un yanında çalışacaksın, zira kadının sekreteri kaçtı. Miss Farrow seni herkesle tanıştırır... Kahve ister misin?»

Caroline, «Evet,» dedi. «Bir kahve içsem iyi olur.

Mary Agnes bir kıza elini salladı. «Brenda... Seni Caroline'le tanıştırayım.» dedi.

Brenda, «Merhaba,» diyerek yaklaştı. Tombul, oldukça güzel bir sarışındı. Yalnız güldüğü zaman, iki yandaki köpek dişlerini çektirmiş olduğu için, yüzünde bir kurdunkini andıran garip bir ifade beliriyordu. «Kahveni nasıl istersin? Yalnız sana bir tavsiyede bulunayım. Kâğıt bardak yerine büyük kavanoz kullan, daha iyi.»

Caroline, «Teşekkür ederim,» dedi.

Brenda kalçalarını kıvıra kıvıra kendi masasına döndü. Kız uzaklaşır uzaklaşmaz Mary Agnes Caroline'in kulağına usulca, «Ona dikkat et,» diye fısıldadı. «İnsandan hem kahvenin ve hem de kavanozun parasını alır. Sonra kavanozları iade eder, parayı da cebine atar... Bizlere katiyen vermez. Seni kazıklamasına göz yumma.»

Caroline, «Çalışırım,» dedi.

«— Sana tuvaletin anahtarını verdiler mi?»

«— Hayır.»

«— Neyse, onlar sana anahtar verinceye kadar, benimkini kullanırsın. İstediğin zaman bana haber ver... Dişlerine dikkat ettin mi?»

«— Kimin?»

«— Brenda'nın. Nişanlı o. Yakında evlenecek... Onun için çürük dişlerinin hepsini çektiriyor. Tedavi parasını kocasına ödetecek. Hiç böyle şey duydun mu?» Mary Agnes güldü, ve sonra makinesine kâğıt geçirmeğe başladı.

«— Mr. Rice nasıl bir adam? İsmi Rice'di değil mi? Nasıl bir insan o?»

Mary Agnes'in yüzünde hakikaten kederli bir ifade belirmişti. «Ona çok acıyorum. Onun gibilere daima acırım zaten. Keşte kendisine yardım edebilseler.»

«— Nesi var onun?»

«— Çıkardığı mecmuayı oku, o zaman anlarsın. İnsan okuyunca hastalanıyor.»

«— Yani o yazdığı şeylere inanıyor mu?»

Mary Agnes, «Daha da fena,» dedi. O, makaleleri hiçbir şeye inanmadığı için yazıyor. O yazıları okuyan, adamın son derecede dindar olduğunu zanneder. Halbuki hepsi lâf-ı güzaf... Makaleleri okuyup inananlara acıyorum. Ama en çok acıdığım Mr. Rice.» Genç kız hafifçe tebessüm etti: «Neyse bu bahsi kapatalım artık. Mr. Rice'in bu haline hem kızıyorum, hem üzülüyorum... Neyse... Ben artık şu mektupları yazayım.»

Caroline, «İstersen öğle yemeğini beraber yiyelim,» dedi.

«— Ah çok iyi olurdu... Ama kabil değil. Ben öğle yemeklerini daima nişanlımla beraber yerim... Yani bazı günler o yemeğini buraya getirir, burada birlikte yeriz... Bazan da ben yemeğimi onun çalıştığı yere götürürüm... O bir mobilya fabrikasında çalışıyor. Şimdi para biriktiriyoruz, gelecek sene Haziranda evleneceğiz.»

Caroline, «Daha bir hayli var,» diye cevap verdi.

Mary Agnes lâkaydane, «Öyle,» dedi. «Ama bu müddet daha da uzun olabilirdi.»

Caroline gülümsedi. Masasına dönerek oturdu. O çalışmayı, evlilik denen şeyi unutmak için istemişti. Halbuki o sabah karşılaştığı kızlardan ikisi nişanlıydı.

«— Neyse,» diye içini çekti. «Şu masanın çekmecelerini temizliyeyim. Sonra da o kadın kimse gelir, bana ne yapacağımı söyler... Herhalde bana yapamıyacağım kadar da çok iş verir... Ben de onlara dalar, unutmam lâzım gelen şeyleri de hatırlamam...»

Caroline, kafasında unutması lâzım gelen şeylerin bir listesini yapmıştı âdeta. Fakat bunlar başkaları için o kadar alelâde şeylerdi ki... Bu sebepten bu mevzular sık sık açılıveriyordu... «Eddie isimli gençler... Paris... Noel Coward'ın şarkıları... Birkaç lokanta... F. Scott Fitzgerald'ın roman ve hikâyeleri... Chianti şarabı... Şair W. B. Yeats... Avrupa'ya giden gemiler... Avrupadan dönen transatlantikler...»

Fakat bir bakıma genç kız bunları unutmak istemiyordu da. Zira bütün bunlar o mesut günlerin birer hâtırası değil miydi? Evet, o sıralarda Caroline hakikaten çok mesuttu. Şimdi de bütün istediği, mâzide olanları ıstırap çekmeden hatırlayabilmekti. Evet, bütün mesele saadet veren hâtıraları saklayıp, kalbini ıstırapla burkanları fırlatıp atmaktı.

Caroline, Eddie Hardis ile Radcliffe Üniversitesine gittiği sıralarda tanışmıştı. Eddie harikulâde, hoş, şirin, yakışıklı bir gençti. O da Harvard Üniversitesinin son sınıfındaydı. Piyanoda caz çalar, kimsenin adını bile duymadığı bir takım kitaplar okur ve şakaları, nükteleriyle Caroline'i saatlerce güldürür dururdu. Maamafih somurttuğu zamanlar da yok değildi. Fazla çalışmadığı halde, sınıfının birincisiydi. Zengin

bir ailenin çocuğuydu Eddie. Caroline olanlara inanamıyordu âdeta. On sekizindeydi, o zamana kadar karşısına da sevebileceği bir genç çıkmamıştı. Halbuki şimdi... Eddie Harris ona âşıktı. Genç kız ise ona tapıyordu...

Caroline, «Benim Eddie'ye karşı duyduğum aşk, onun bana karşı hissettiği sevgiden muhakkak ki daha fazla,» diye düşünürdü. Fakat neticede Eddie erkekti. Erkeklerin de aşktan başka düşünecekleri bir sürü şey vardı.

Caroline ile Eddie, genç adam Harvard'dan mezun olduktan sonra, sonbaharda evlenmeğe karar verdiler. O sırada Caroline de yaz kurslarına devam ederek diplomasını alacaktı. Ailesi bu hususta ısrar ediyordu. Annesi ve babası, Caroline'in bu kadar çalıştıktan sonra Üniversiteden mezun olmadan evlendiğine günün birinde pişman olacağını söylüyorlardı. Onlara göre on dokuzunda bir kız evlenmek için o kadar acele etmemeliydi. Maamafih her ikisi de kızlarının Eddie ile nişanlanmasından memnundular. Eddie de onun Üniversiteyi bitirmesini istiyordu, tabiî Caroline de onun her istediğini seve seve yapmağa hazırdı. Maamafih genç kız derslere bir kaç ay daha devam etmekle ne kazanacağını da kendi kendine soruyordu. Zira Eddie'nin yanındayken her gördüğünü, duyduğunu ve öğrendiğini eskisinden daha iyi anlıyordu. Âdeta yepyeni bir insan olmuştu Caroline. İnsana Üniversitede düşünmesini öğretmiyorlar mıydı? İyi ya işte. Eddie de onu düşündürüyordu. Caroline'in bütün istediği Shakespeare'in eserlerini ezberlemek değil, Eddie'yi mesut etmek ve onun karısı olmaktı.

Fakat genç kız sırf Eddie istiyor diye yaz kurslarına devama başladı. Bu arada Eddie'nin annesiyle babası da, Üniversiteyi muvaffakiyetle bitirdiği için genç adamı Avrupa'ya göndermeğe karar verdiler. Caroline, «Bekleyip de ikimizi balayına gönderselerdi, daha iyi olmaz mıydı?» diye düşünüyordu. Fakat bu düşünce ona o kadar egoistçe gelmişti ki, bundan Eddie'ye bahsetmedi bile... O senelerde Radcliffe ve Harvard Üniversitesi talebeleri seyahat merakına kapılmışlardı. Hepsi akın akın Avrupa'ya gidiyorlardı. O nesil için seyahat yepyeni, heyecan verici bir şeydi...

Parklara girmek elli kuruş. (Gazeteler)

— Bu manzara da elli kuruşa değer doğrusu!

Caroline partilerde herkesin Avrupa'dan ve bilhassa Paris'ten bahsetmesinden bıkmıştı. Hiç sesini çıkarmaz fakat etrafındakiler habire: «Siz de Avrupa'ya gittiniz tabiî,» derlerdi. Caroline Paris'e giden, sonra da Bulvar kahvelerinde pinekliyerek tanıdık Amerikalı kız arayan Üniversite talebelerinin halini pek gülünç bulurdu. Maamafih Eddie'nin onlar gibi hareket etmiyeceğinden, bu seyahatten hakkiyle istifade edeceğinden de emindi.

Genç kız, nişanlısını geçirmeğe gittiği zaman ona bir şişe şampanya da hediye etti. Zorla gülümsüyor, «Yalnız gitme, beni de beraber götür,» diye bağırmamak için kendisini güç tutuyordu.

Eddie ise habire, «Altı hafta çabuk geçer,» diyordu. «Caroline... Orada hep seni düşüneceğim...» Sonra hafifçe tebessüm ederek, «Beni birazcık olsun özle,» dedi. Maamafih her ikisi de genç adamın, «Beni iyice özle,» demek istediğini biliyorlardı. Üstelik Caroline nişanlısını o söylemiş olsun olmasın, deli gibi arayacağını, özliyeceğini de biliyordu.

Eddie gemide, vaktiyle ilk mektepte beraber okuduğu Helen Lowe'un annesiyle babasına rastlamış, hemen onların yanına sokuluvermişti. Gemi limandan ağır ağır çıkarken mütebessim çehresinde, «Görüyor musun Caroline?» der gibi bir ifade belirmişti. «İşte bu yaşlı başlı karı kocayla beraberim. Başım belâya girmez artık...»

Helen Lowe ise o sırada kamarasındaydı. Üniversiteli beş arkadaşiyle şampanya içip duruyordu. İnce, uzun boylu, irice göğüslü, güneşte kül rengi gibi duran uçuk sarı saçlı bir kızdı. Seyahate çıkmadan evvel Fransızca dersleri almayı da ihmal etmemişti.

Altı hafta bin güçlükle geçti... Eddie'yi Amerika'ya getirecek olan gemi New York limanına girerken, Caroline'e de nişanlısından bir mektup geldi. Genç adam Amerika'ya dönmemişti.

Eddie mektubuna,

«Bunu sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum,» diye başlamıştı. «Bu yazdığım dördüncü mektup, ilk üçünü yırtıp attım...» Genç adamın ifadesinden kendi kendisine çok acıdığı da belliydi. Muhakkak ki, «Hay Allah, amma da dert ha!» diye düşünmekteydi. «Birine onu sevdiğini söylemek, artık kendisini sevmediğini itiraf etmekten çok daha kolay...» Eddie'nin Caroline'den çok kendisine acıdığı da o kadar âşikârdı ki... Genç kız bu satırları ağır ağır okudu. İstikbali ve saadeti mahvolmuştu artık...

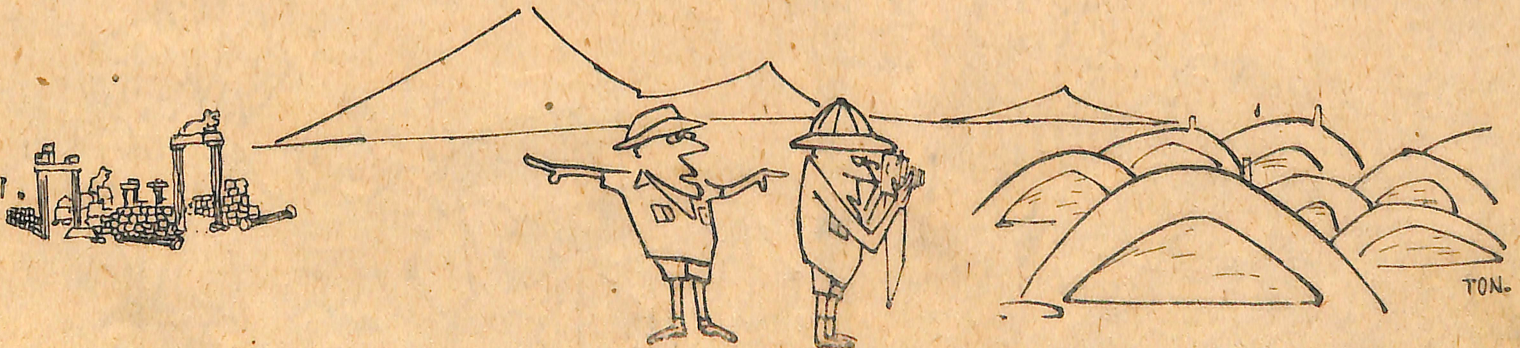
Eddie karışık, sıkıntılı işlerden hiç hoşlanmazdı. Belki de Helen Lowe ile evlenmekle her şeyin hallolacağını düşünmüştü... Helen hoştu, zekiydi, kendinden emindi, üstelik petrol kuyuları olan babası çok zengindi... Neticede petrol kuyuları mühim şeylerdi... Veya belki de Eddie diğer Üniversiteliler gibi Paris'te kendini çok yalnız hissetmiş ve etrafta tanıdık çehreler aramağa başlamıştı... Belki de Caroline, Eddie'yi hiçbir zaman anlıyamamıştı... Her ne hal ise... Sonunda Eddie Amerika'ya Helen'le döndü. Bir ay sonra da Dallas'da muhteşem bir düğün yapıldı. Eddie ile Helen evlenmişlerdi artık...

Yaz kurslarına devam edip, mezun olan Caroline'in işe yapacak hiç bir işi yoktu. Oyalanmak için steno ve daktilo mektebine yazıldı, mezun olur olmaz da bulduğu ilk işe girdi. İşin ne olduğu onu hiç alâkadar etmemekteydi. Bütün istediği oyalanmak, o acı hâtıraları unutmaktı... Bulduğu ilk iş Fabian Yayınevi'ndeydi. Buna sonradan bayağı sevindi. Büroya gitmeden bir gün evvel de Fabian'ın çıkardığı mecmualardan üçünü alarak başından sonuna kadar okudu. Mecmuaları bitirdiği zaman hayretler içindeydi.

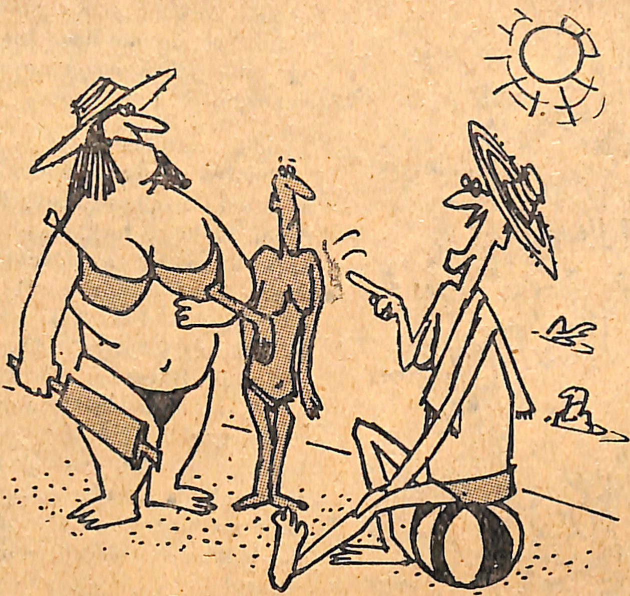
«— Bu mecmuaları basanlara mı, yoksa okuyanlara mı şaşmalı?...

(Devamı var)

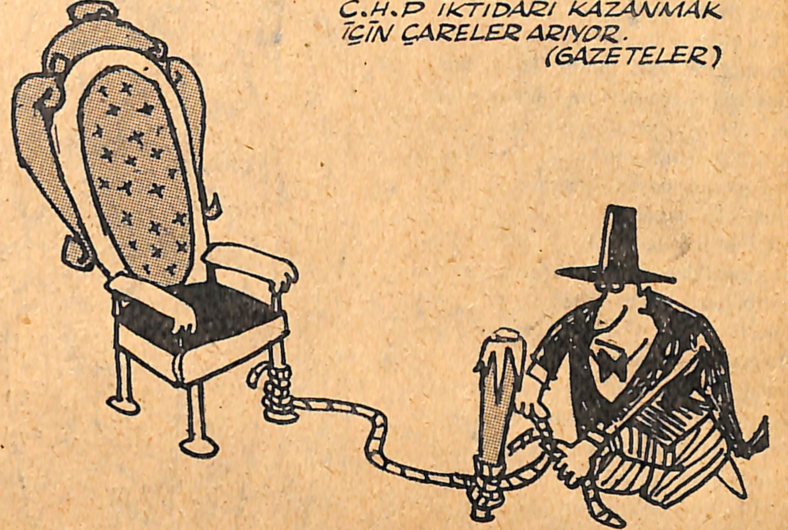
Anadolu'da sekiz bin senelik şehir bulundu... (Gazeteler)

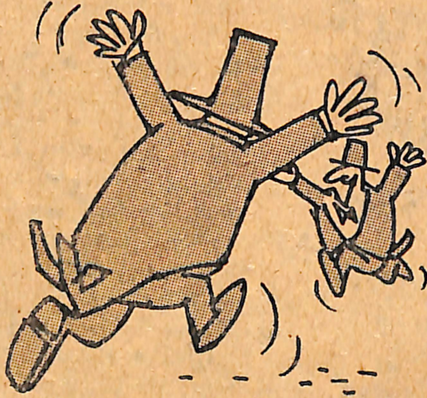
— Orası değil Mister, burası!...

—VAH KARDEŞİM, SEN ADAMAKILLI YANMIŞSIN!

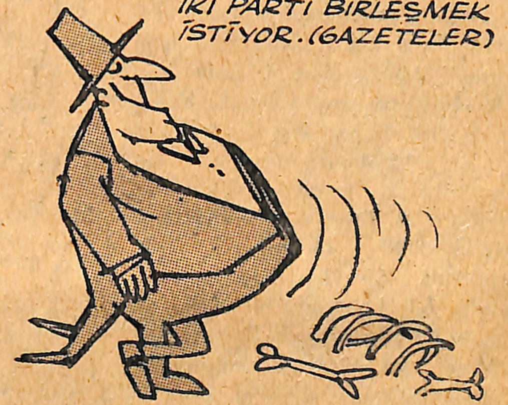

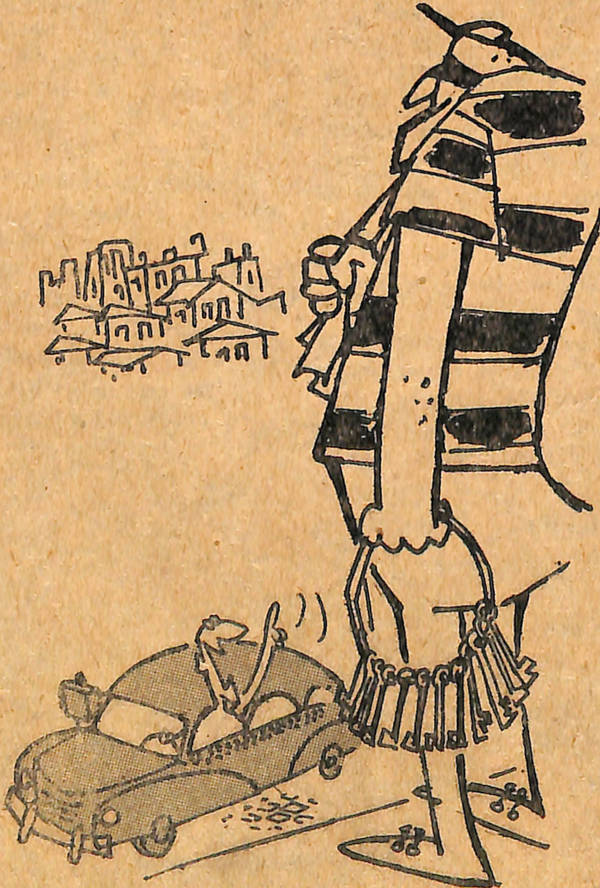
YAZISIZ

YAZISIZ

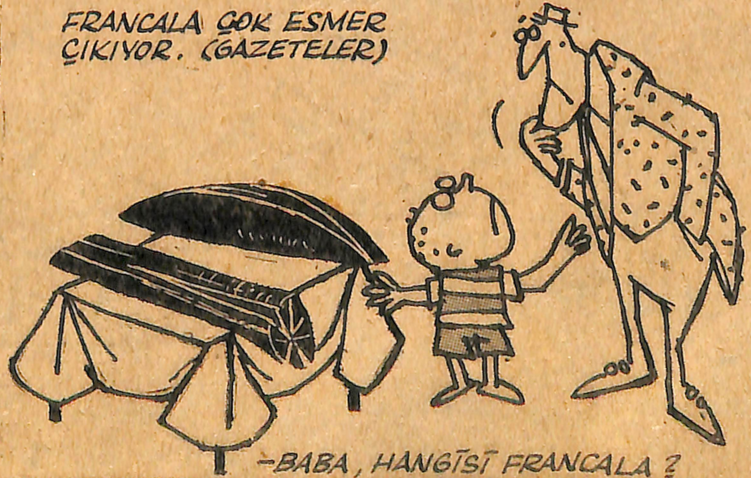

—BANKALARA BİTİRR...

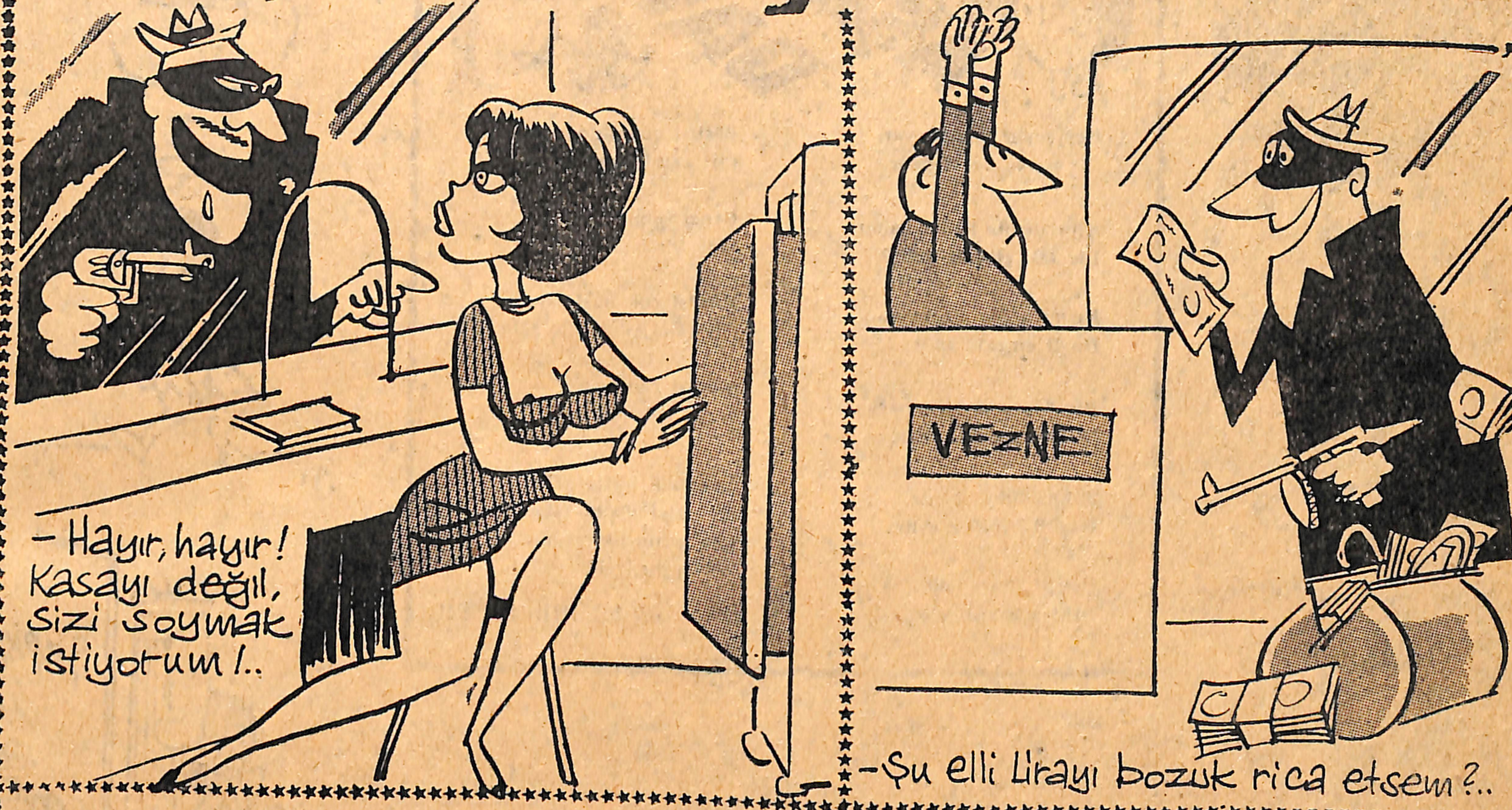

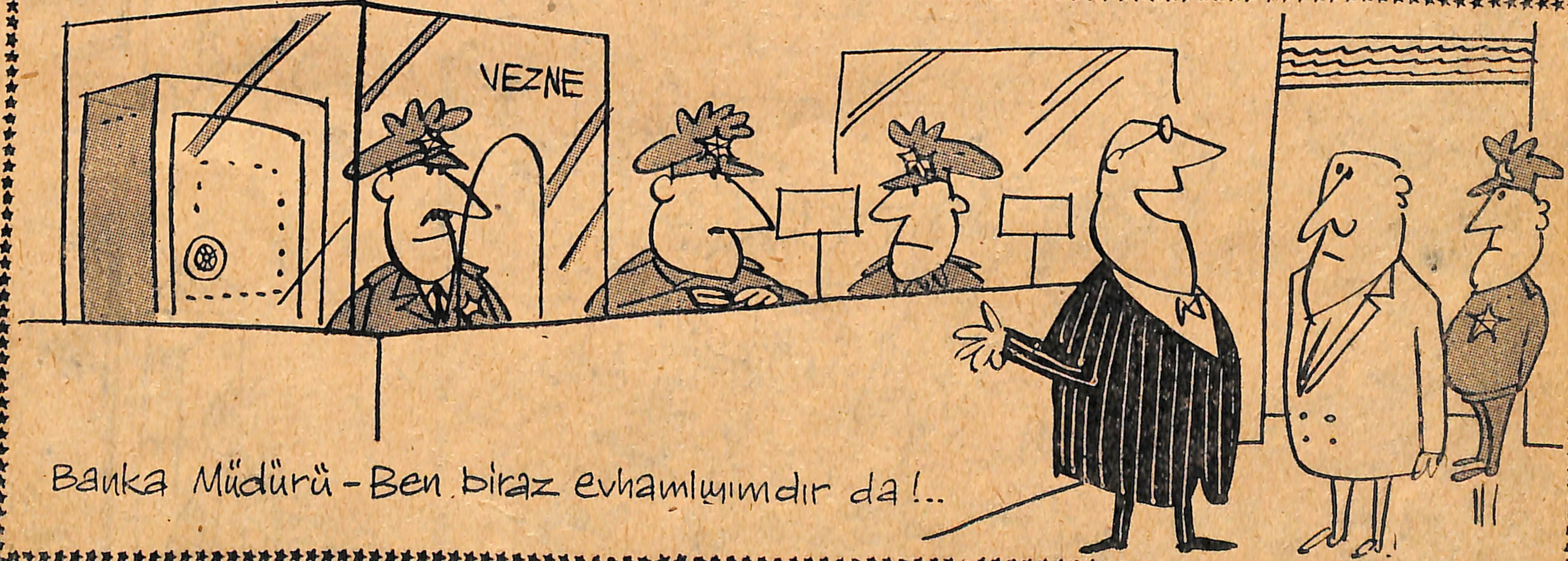
GÖZ BANYOSU

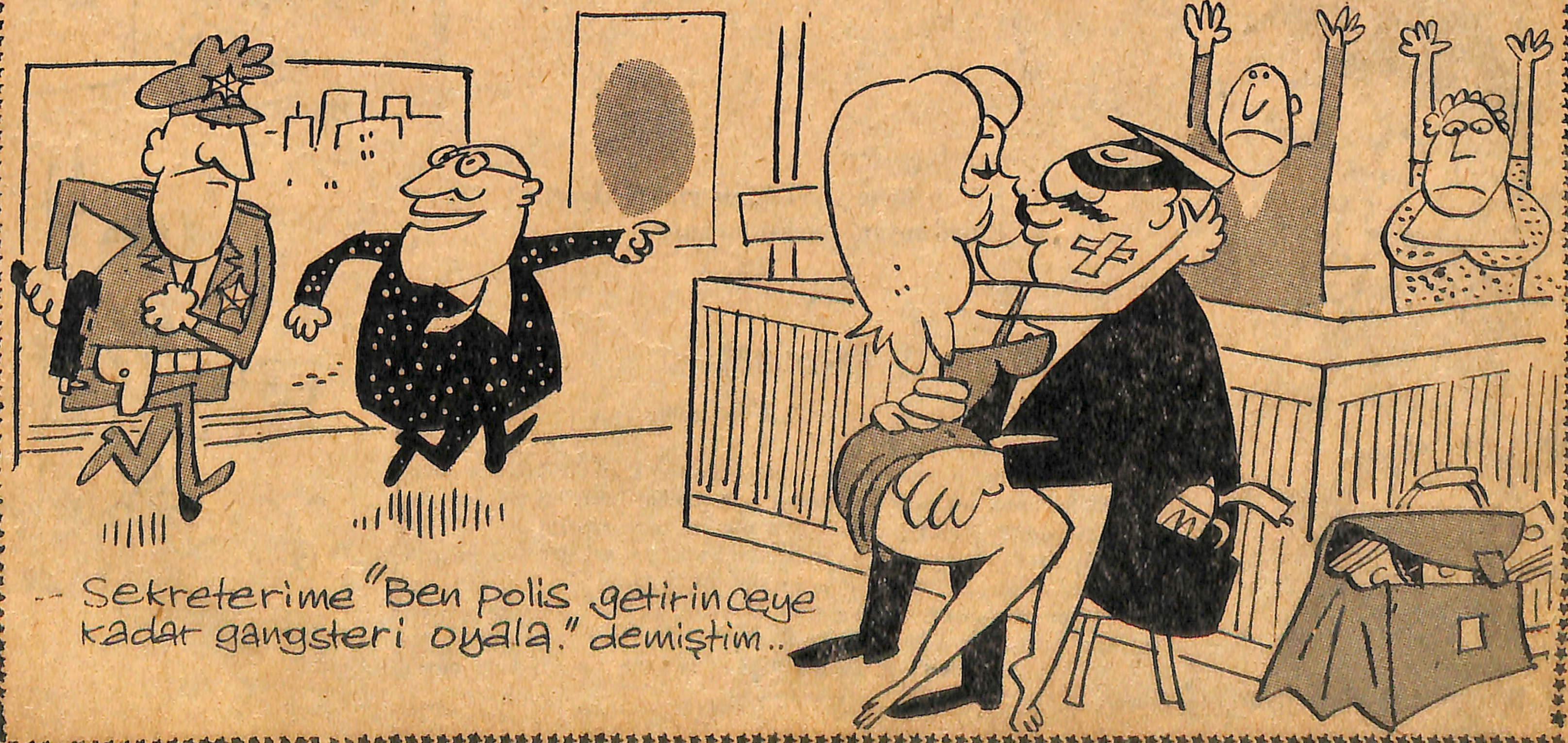

—BABA, HANGİSİ FRANCALA ?

bir banka soyuldu

Her şeyin zamanı var,
Bir parça bekle gelir.

Kim demiş kalbe bahar
Bir tek çiçekle gelir?

Kızların bir kısmı var
Hayli emekle gelir;

Bir kısmı senden başka
Birkaç yedekle gelir.

Sakın dulu isteme
Çünkü bebekle gelir.

Üstelik hayalinde
Eski erkekle gelir.

Yaşlısı çenesinde
Çift çemberekle gelir.

Genci omuz başında
Mor bir benekle gelir.

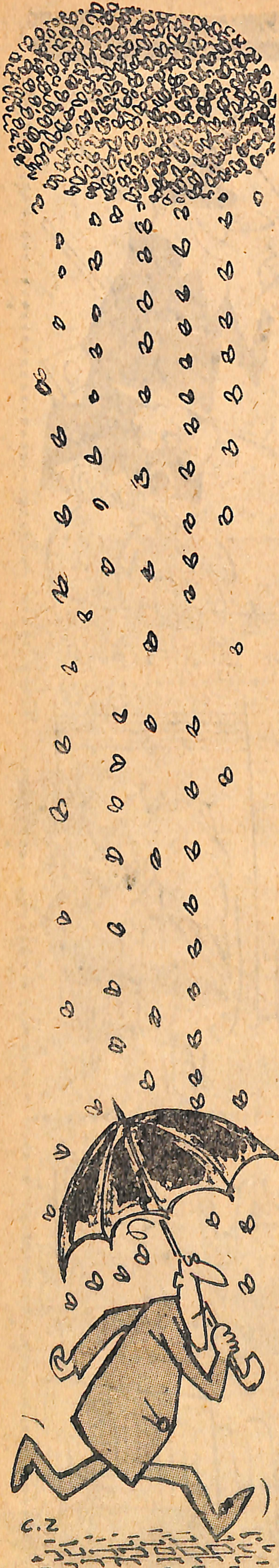
Kimisi çok nazlanmaz
Bir (Gel) demekle gelir.

Kimisi cenazene
Hazır çelenkle gelir.

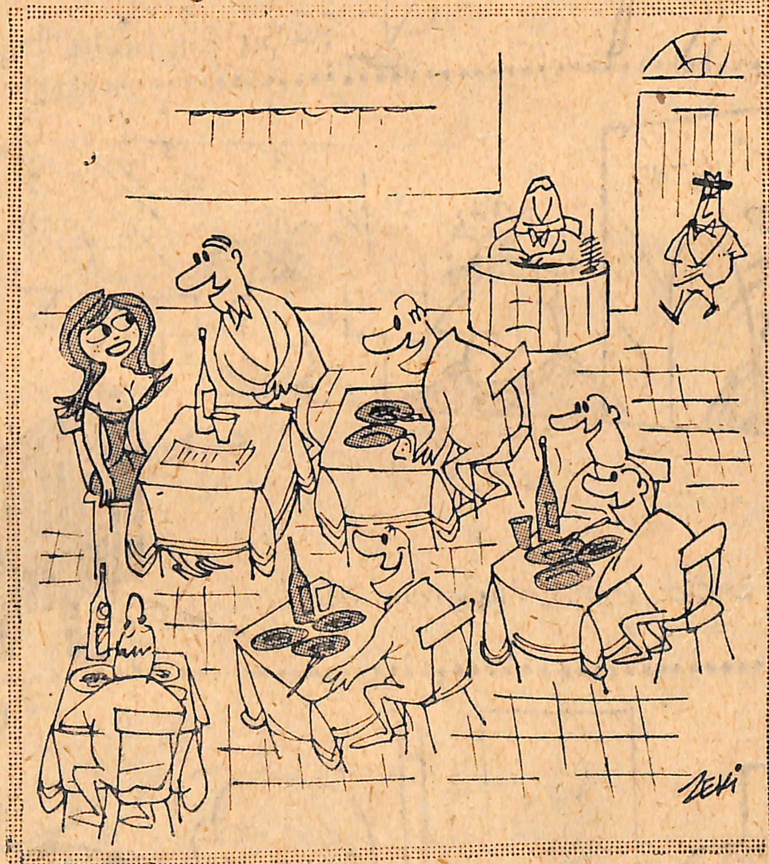
★

İstemem böyle şaka,
Tövbeler olsun aşka.
Şeş gelmedikten başka
Zarlar hepyekle gelir!..

Salâhattin KUTLU

İstanbula sinek yağıyor!

— Neden bana yiyecekmiş gibi bakıyorlar?
— Elbet bayan, burası lokanta!

★

Tazminat

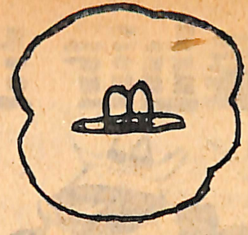
Şehirdeki yolların tamiri sırasında ihmal edilip açık bırakılan bir çukura düşen Erol Er'in ayağı kırıldı.

Bu olay üzerine meşhur bir avukata başvuran Erol Er belediye aleyhine ellibin liralık bir tazminat dâvası açtı. Avukat becerikli bir adamdı. Dâvayı kazandı ve ertesi gün Erol Er'e bir lira para getirip:

— Bay Erol dedi; dâvaya ait masraflar ve benim vekâlet ücretim çıktıktan sonra tazminat olarak sana bu bir lira kaldı!

Avukatın elinden parayı alan Erol Er evirdi çevirdi; kenarını dişledi, yere atıp tıngırdattı, sonra adama dönüp:

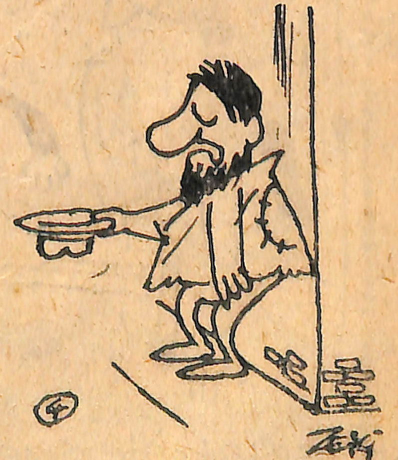
— Kuzum dedi, nesi var bu bir liranın da bana verdin; kalp mıydı yoksa?

YAZISIZ!

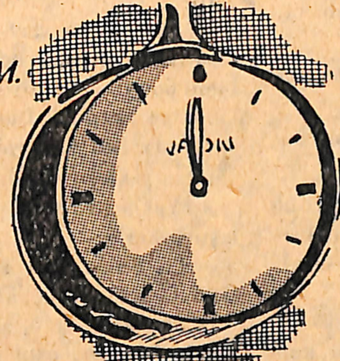
BİR YILBAŞI Gecesi

PEYAMİ SAFA

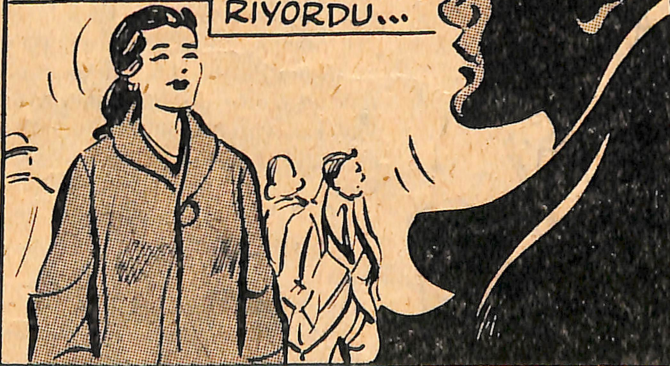
Çizen BÜLENT SEREN

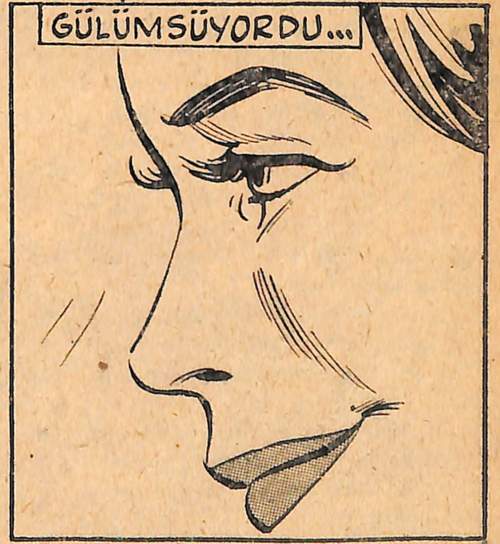

Dürbün!

AVERÇENKO'DAN Çeviren: VÂ-NÛ

Yazın ormanda gezinirken bay memur dere kenarına geldi. Manzaranın herhalde güzel olması gerektiğini düşünerek durdu ve etrafına bakınmağa başladı.

«Güzel olması gerektiğini» dedik. Çünkü bay memur, manzaranın hakikaten güzel olup olmadığının farkında değildi. Öyle ya, gözü miyop bir adam... Derenin bu kıyısında durarak öbür kıyısını seyredebilir mi?

Gerçi seyretmesine edemez ama, kızgın güneş altında ve parlak suyun üstünde kımıldanıp duran sapsarı mayolu bir kadını da gözleri miyop diye görmemezlik olur mu? İnsanın iki gözü kör olsa böyle bir manzarayı kaçırmaz.

Haydi bir gayret.. Bay memur gözlerini kırpıştırdı. Kısılıp ince bir çizgi haline gelen kirpikleri arasından suyun üzerinde kıvır kıvır oynayıp duran sarı noktaya baktı.

Kendi kendine:

«— Kadın be vallahi!» diye mırıldandı. «Hem de genç bir şey galiba! Başında da yeşil külâhı var. Baldırlarına kadar suya girmiş, ah anam!»

Dizleri titredi. Sırtı ürperdi:

«— Tuh felâkete bak ki fırsattan faydalanamıyacağım. Allah belâsını versin şu miyopluğun! Tabiat ortasında gezerken yanımda bir dürbün taşımayı neden âdet edinmedim?»

Gözlerini yumruklariyle silerek sarı noktaya doğru bir kere daha baktı:

«— İşte süt beyaz, bıngıl bıngıl bir yavru! Fakat haddinse gör bakalım tafsilâtını...»

Civarı inceledi. Öte yanda, kadına daha yakın bir noktada, rasat yeri vazifesini yapabilecek bir çalılık vardı:

«— Hele şurada siper alayım da belki kadın bana yaklaşır. O sayede daha iyi dikiz ederim. He he, epeyce akıllıyım!»

Yere yüzükoyun yattı. Karşıdan görünmemek için dokuz aylık bir çocuk gibi emekliye emekliye çalılığa yaklaştı. Fakat tam dikenlerin dönemecini sapacağı sırada tok, kafasını bir yere çarptı. Bir de ne görsün, haylâz oğlanın biri...

O da kendisi gibi emekler durumda çalılığın arkasına sinmiş, bay memurla aynı hedefe nişan alıyor.

— Önüne baksana, kör müsün be!

— Kör babandır, ağzını topla!

— Utanmıyor musun sen kadınları gözetlemeğe... Mektep efendisi olacaksın sözde. Hem de elinde dürbün var. Ah, zemane gençleri ah! Üstelik namuslu, namahrem kadınlara...

— Beni ayıplayıp duruyorsunuz ama, ya siz? Ya sen? Dereler müfettişi değilsiniz ki... Burada çalı dibinde ne işiniz var?

Baktı olacak gibi değil, memur sırıttı:

— Uzaktan gördüm de merak ettim. dedi.

— Hakikaten merak edilecek şey. Enfes parça! Sade kalçalarını görmek yerlerde sürüklenmemize değer. Bacaklarını sormayın. Ne muntazam, ne beyaz! Vallahi billâhi bittim.

Dudakları heyecandan titreyerek bay memur:

— Göğsü? Göğsü nasıl? diye sordu.

— Göğsü de harikulâde. Yalnız biraz büyükçe. Fakat memelerin kendiliklerinden dik durdukları mayonun altından belli...

— Çok dik duruyorlar demek?

Miyop adam, dilinin ucuyla kupkuru dudaklarını ıslatarak yalvardı:

— Ne olur, küçük bey bana bir dakika dürbününüzü... Lûtfeder misiniz?

Çapkın oğlan, muhatabının yüzüne bakmak lüzumunu bile hissetmeden:

— Vay açık göz, vay! dedi. Biz öyle tekliflere kayık yanaştırmayız, babam! Aklın neredeydi? Evden çıkarken dürbününü yanına alsaydın.

Memur, titrek ellerini çocuğa uzattı:

— Allahaşkına ver!.. Allahaşkına..

— Haydi git işine be! Ben bu dürbünü boş yere mi büyükannemin dolabından aşırdım? Dürbün senin olsaydı da ben isteseydim alimallah yanına yaklaştırmazdın.

— Yaklaştırırdım, tosunum, yaklaştırırdım.

— Eh, çenen pırtı, sus artık! Çok lâf istemez... A, a, a!

Uçarı çocuk, «a, a, a,» diye haykırmakla beraber, aynı zamanda atılmağa hazır bir ok gibi gerindi. Gözlerini dürbüne o derece yapıştırmış, öyle bakıyordu ki, az daha göz toparları namludan fırlayan iki gülle halinde sıçrayarak kadına doğru atılacaktılar.

— ... A, a, a! Kadın arkasını bizden tarafa döndü. Aman ne arka! Bir ensenin bu kadar güzel olabileceğini dünyada aklıma getirmezdim doğrusu...

Miyop adam, küsmüşçesine çocuğa sırtını çevirdi. Sonra tekrar dönerek bir ahlâk hocası tavrıyla:

— Evlâdım, kadınları gözetlemenin namussuzluk olduğunu bilmiyor musun?

— Demin benden dürbünü ne maksatla istiyordun? Öyleyse sen de namussuzsun.

Memur, puflayıp sustu. Bir müddet düşündü. Derken tekrar çocuğu tehdit etti:

— Ben, senden kuvvetliyim. Eğer sana acımasam elinden zorla çeker, dürbünü alırım. O zaman oksijen gibi açıkta kalırsın.

— Zırt! Sen zırt alırsın benden dürbünü! Helen bir tecrübe et bakayım. Öyle bir tozu dumana katar, ortalığı o derece gürültüye boğarım ki, bütün civar yazlıklarında oturanlar yangın var diye dışarıya uğrarlar. O zaman kimin rezil olacağını sen kendin düşün. Çünkü ben çocuğum, bana o kadar ayıp değildir. Ya sen? Yaşlı başlı, belki de evli bir adam. Elâlem bana bir şey demez, ne derse sana der koca herif! «Tu utanmaz! Efendi olacak. Oğlanı uymuş da çalı dibinde kadın gözetlemiş.» diye suratına tükürürler.. Vay, karı yine yüzünü döndü... Karnı... şey... İstersen bütün gördüklerimi sana tafsilâtiyle hikâye edeyim?

— Defol ulan, hergele!... Kır boynunu!

Çocuk, soğukkanlılıkla:

— Hergele kendinsin, sen kır boynunu! diye karşılık verdi.

— Eşşşek!

— İsmini sormadım.

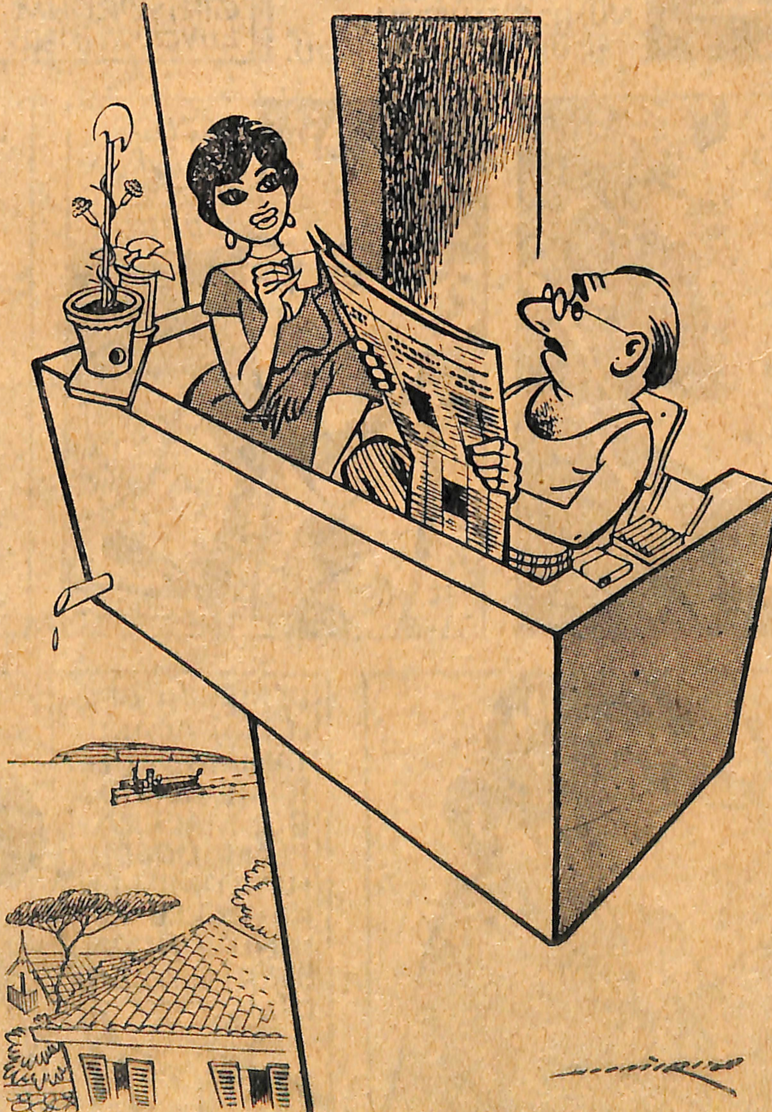
Memur baktı ki, terslikle, aksilikle, tehditle olmıyacak yine yelkenleri suya indirip komplimancı bir tavır takındı:

— Aferin be, sen yaman delikanlıymışsın! Lâfın altında kalmıyor, bire iki yetiştiriyorsun. Aşkolsun doğrusu! Haydi gel de seninle ahbapçasına anlaşalım, tosunum. Dürbünü bedava vermek istemiyorsan sat.

— Vay akıllım vay! Satayım da eve gidince büyükannem beni babama eşek sudan gelinceye kadar döğdürsün değil mi?

Miyop adam, kekeliyerek:

— Şey... Sizin evde hizmetçi filân

— İstanbulda meyva suyu fabrikaları açılacakmış...
— Aman çabuk açılsa da elimizi, yüzümüzü yıkıyabilsek!

yok mu? dedi. Şimdi bütün hizmetçiler hırsız olduğu için senden kimse şüphelenmez. Dürbünü o çaldı zannederler. Size dürbünün parasını derhal takdim edeyim, küçük bey... Emredin!

Oğlanın yüzünde iki zıt ifade okundu. Tereddütteydi, sordu:

— Parasını derhal verirsiniz öyle mi?... Ya!... Kaç para verirsiniz, bakayım.

— Otuz papel.

— Deve! Bunun yenisini alayım diye çarşıya gitseniz, seksen papelden aşağı alamazsınız.

— Eh öyleyse, elli papel vereyim bari.

— Yüzlükten aşağı kurtarmaz.

— İnsaf be! Yenisinin seksen kâğıt olduğunu şimdi kendin söyledin.

— Elbette... Dürbün piyasası şimdi yüksek... Dürbünler benim monopolümde... Bile bile ihtikâr yapıyorum. Vay, vay, vay! Kadın eğildi be!... Eğildiiii... Aman ne manzara, ne manzara! Şimdi de doğruldu. Kumların üstüne bastı. Ayakları gözüküyor. Bacaklarında ne biçim ne biçim... Nâdir bir şey...

Dürbünün satılma meselesi ortaya atılmadan önce, haylâz oğlan kadını maksatsız methediyordu. Şimdi ise çarşıda mal satan esnaf ağzıyla yağlandıra ballandıra anlatmağa başlamıştı:

— Oh, oh, oh! Maşallah! Omuzlarına da bak! Kollardaki beyazlığa diyecek yok. Kar mısın be mübarek! Kolları tornadan çıkmış gibi muntazam. Düz durdukça dirseklerde mini mini çukurcuklar beliriyor.

Miyop memur, boğazına bir şeyler tıkanarak:

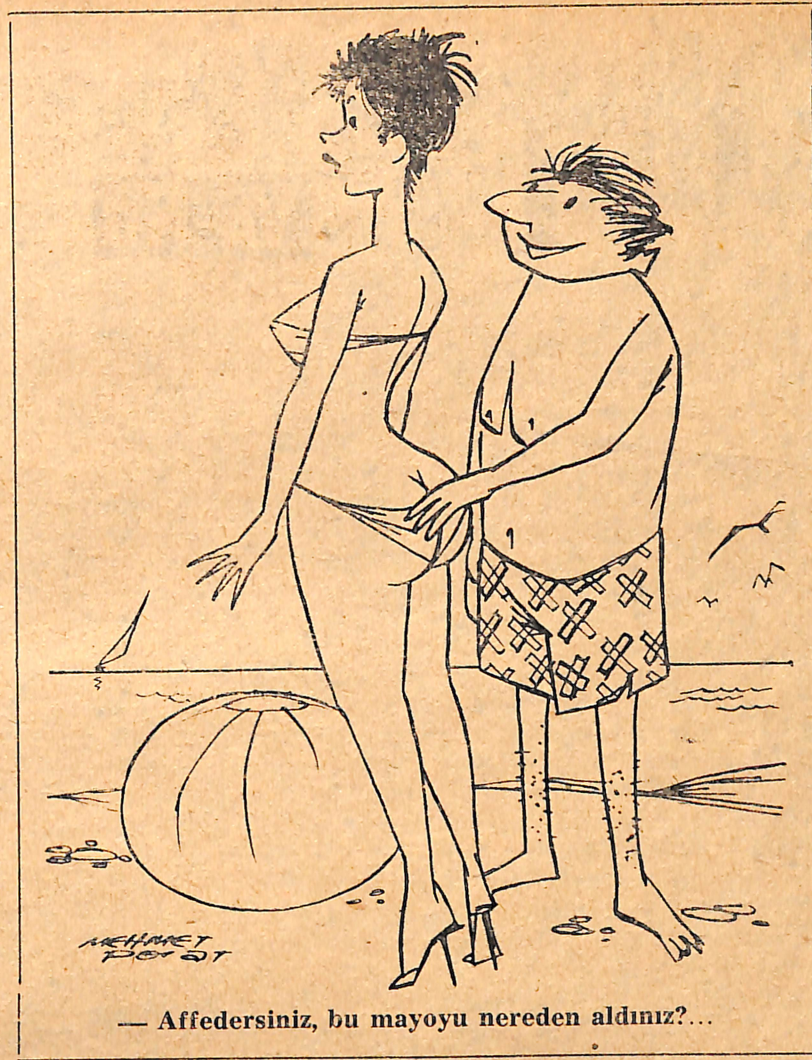
— Etme eyleme, delikanlım! diye yalvardı. Anan yahşi, baban yahşi... Gel şu dürbünü seksen kâğıda bana sat!

— Fiyat maktu: Yüz papel!

— İşte cüzdanım. Seksenden fazla param yok. Bozukluklarla beraber cebimde ne varsa hepsi senin olsun. Cüzdan da caba! Cüzdan dedimse kötü bir şey zannetme. Âlâ deridendir. Yeni aldım. Fiyatı otuz kâğıt.

— Bunun neresi yeni? Hem onun fiyatı dükkândayken otuzdur. Kapıdan dışarı çıktın mı on kâğıt düşüverir.

Memur, öfkeden çatlıyacaktı. Şu yumurcağı öyle bir tepelemek istiyordu ki... Lâkin neylersin, nabzına göre şerbet vermek lâzım oğlanın...

— Affedersiniz, bu mayoyu nereden aldınız?...

— Aman aman, arkasını döndü! Eğildi eğildi! Gözlerime inanamıyacağım. Neler görüyorum. Mayosunu çözüp çıkarıyor. İşte işte...

Memurun gözleri kan çanağına dönmüştü. İsparmoza yakalanmış gibi titriyordu:

— Seksen kâğıttan, bozukluklardan, deri cüzdandan başka sana açık saçık kartpostallar da vereyim, istersen küçük bey... Bir de çakı vereyim.

— Çakı keskin mi?

— Keskin keskin... Daha dün bilettim.

— Cıgaranız varsa versenize...

— Hay hay... Buyurun efendim, buyurun. Takdim edeyim.

— Olmaz! Ben bir tanecik cıgarayı ne yapayım. Paketi isterim. Teklifim böyle: Seksen kâğıt, bozukluklar, cüzdan, çakı, kartpostallar, bir de cıgaralarıyla birlikte tabaka... Eğer razıysan al dürbünü.

Memur, boğazını sıkıp veledi oracıkta boğmak istiyordu ama yine de tatlılıkla:

— Pekâlâ, çocuğum, hepsini al, dedi. Fakat insafa gel de yolda içmek için bana iki üç sigara bırak.

— Çart kaba kâğıt! Tabakada zaten topu topu altı cıgara var. Onun da ikisini sana vereyim. Nerede bu bolluk? Babanın en akıllı evlâdı sen misin?

— Aman illâllah! Al, al! İşte seksen kâğıt. İşte bozukluklar, işte çakı, cüzdan, kartpostallar... Dur bakayım dur, kadın gitmedi ya?

— Hayır. Yan dönmüş duruyor. Çırıl çıplak. Al dürbünü de bak inanmazsan.

Haylâz oğlan, memurun nesi var, nesi yoksa hepsini derleyip toplayarak cebine indirdi. Dürbünü verdi. Sonra ıslık çalarak ormanın kuytuluğuna daldı.

Miyop memur, sırıttı. Heyecanla dürbünü yaklaştırarak denkleştirdi.

Bir de ne görsün...

Öfkeden gözlerinde kırmızı şimşekler çaktı. Burnuna yumruk yemiş gibi beyni uyuştu. Bir küfür savurdu.

Dürbünün camlarındaki güzel bacaklı, dolgun göğüslü kadın kendi karısı değil miydi!...

Arkadi Averçenko'dan
çeviren :
(Vâ - Nû)

※

Pazar gecesi!

Patronun genç ve yakışıklı oğlu, güzel sarışın sekretere sordu:

— Pazar gecesi bir işiniz veya sözünüz var mı Miss Janes?

Genç kız sevinçle cevap verdi:

— Hayır, tamamiyle serbestim!

— O halde erkenden yatıp pazartesi sabahı tam vaktinde yazıhaneye gelmeğe gayret edin!..

Kıymetli taş!

Fransa'da seyahat etmekte olan Amerikalı bir leydiyi büyük bir partide çok asil bir Grand Dük ile tanıştırırlar. Kadın asılzade üzerinde iyi bir tesir bırakabilmek için boynundaki zebercet gerdanlığa lâfı getirerek:

— Güzel değil mi? diye sorar. Bu taşların her biri bana bir servete mal oldu...

Dük cevap verir:

— Biliyorum Madam; büyük annemin şatosunda bu taşlardan yapılmış bir merdiven vardı!...

Yanlış gömlek!

Bir bekâr, arkadaşına dert yanıyordu:

Çamaşırhane bir yanlışlık yapmış galiba, bu gömlek benim değil; zira boynumu o kadar sıkıyor ki, zor nefes alıyorum...

— Bunda şaşılacak bir şey yok ki azizim, başını düğme deliğine sokmuşsun!

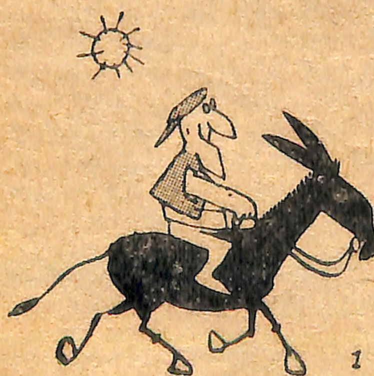
Kokteyl!

Misafir, ev sahibi hanıma sordu:

— Kokteylleri dağıtan güzel kız ne tarafa gitti acaba?

— Bir içki daha mı istiyorsunuz?..

— Hayır; kocamı bulmak istiyordum da!..

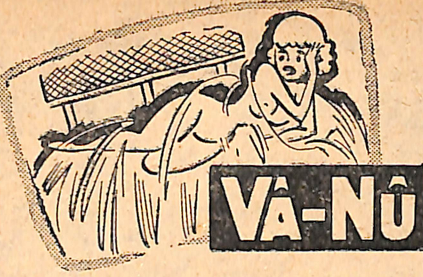

YAZISIZ!

Yaşlı DUL Kadın

Gözleri türlü hislerle ışıl ışıl ışıldayarak hikâyesini anlattı:

İkinci Umumî Harpten sonraydı. Trenle Almanya'yı geçiyordum. Her taraf yıkık, perişandı. Münih'e bir kaç saat kalmıştı.

Küçük istasyonlardan birinde kompartımanın kapısı açıldı. İçeriye koskocaman bir şapka kutusu ile bir bavul girdi. Sonra, bunların arkasından tepeden tırnağa dek matem elbiseleri içinde genç bir kadın göründü.

İçgüdümün bütün sezişleriyle derhal anladım ki bu kadın tıpatıp tipimdir... Yüzünü, vücudunu tarife kalkışacak değilim. Buna imkân yok. Yalnız şu kadarını söyliyeyim: Gözlerimden bu kadına doğru uzayan bakışlar ve ondan bana doğru esrarengiz akışlar, beni ona görünmez bağlarla bağlayıvermişti.

Vagona gireli bir saat bile geçmeden kendisine dair şu bilgileri edinmiş bulunuyordum:

Tuttuğu matem, altı yıl önce cephede ölen kocası yüzündenmiş. Umumî karargâh, resmî bir ta'ziyet telgrafı ile «sevgili Karl» ın ölümünü genç kadına bildireliden beri, o, işte hep böyle siyahlar içinde gezermiş.

Pek hazin anlattı. Az daha beni de ağlatacaktı. Zaten ben, soluk benizli, açık mavi gözlü, ince uzun parmaklı kadınlara yası, kederi, melâli pek yakıştırırım.

Bilmem, «ne iyi oldu!» mu diyeyim, «ne kötü oldu!» mu diyeyim, lokomotifimiz ârızalandı. Münih'e gece yarısından sonra vardık. Buhranlı zamanlar geçirildiği için otellerde, pansiyonlarda kolay yer bulunamıyordu. Münih, tıklım tıklım doluydu. Yol arkadaşım genç kızlık dostlarından birine misafir gidiyormuş. Geç vakit yabancı bir evin kapısını çalmağı münasebetsizlik saydı. Nerede sabahlıyalım diye düşündüğümüz sırada, bir hamal bize güzel bir haber verdi: Geç gelen yolcuların barınmasını sağlamak için demiryolları idaresi kör raylar üzerine beş, on eski vagon çekmiş, hazırlatmış imiş....

Yürümeyen bir vagonda gecelemek ilk önce matemli kadının hoşuna gitti. Bunu «orijinal» bile buluyordu. Lâkin bütün kompartımanların başkaları tarafından işgal edildiğini, ikimiz için yalnız bir tek korpartıman kaldığını öğrenince, şaşaladı, korktu.

— Ne endişe ediyorsunuz, efendim, dedim, gece ekspreste gidiyoruz farzedin. Kadın erkek yanyana rastlamıyor mu?

— Aman Yarabbi! Sevgili Karl'ın ruhu buna ne der? Bir erkekle beraber, minimini bir odaya kapandığımı görünce müteessir olmaz mı? Hayır, kabil değil! İyisi mi ben, bekleme salonunda oturuum.

— Bekleme salonunda niçin rahatsız olasınız? Sizi temin ederim ki, merhum kocanızın ruhu, sizin, katı tahtalar üzerinde oturacak yerde, yumuşak yatakta yattığınızı görünce, teessür kapılmak şöyle dursun, sevinecektir. Yanılmıyorsam bay Karl eğoist değil, centilmendi.

— Elbette centilmen... Bütün erkekler kabalık yapabilir, o yapmazdı..

— Evet, ben de öyle sanmıştım. Beni dinleyin efendim. Bakınız, ne söyliyeceğim: Sizinle beraber kompartımana gireriz. Siz yatağa uzanırsınız. Ben değil ceketimi, hattâ kravatımı bile çıkarmadan köşeye geçer, uslu uslu otururum. Hem, şey... Fazla münakaşa yüzünden kompartımanı elden kaçıracağız.. İşte başka yolcular geliyor.

— Peki, girelim... Yürümeyen vagonda bir geceyi geçirmek cidden tuhafıma gidiyor; merak ediyorum. Yarın sabah erkenden arkadaşım Lütti'ye giderim.... Sevgili Karl bizi görmesin... Perdeleri kapatalım.... Vadettiğiniz gibi köşede kımıldanmadan oturacaksınız.

Köşeye geçtim.

Bütün gece bu enfes dul kadının yanında oturmak, onun nefes aldığın işitmek, vücudunu hissetmek, fakat yerimden kımıldanmamak?..

— Ya şimdi bu vagona kazara bir lokomotif takarlar da bizi bilmediğimiz bir tarafa götürürlerse?

— Sizinle birlikte olunca; dünyanın öbür ucuna kadar gitmeğe razıyım, dedim.

— Dünyanın öbür ucuna mı? Orası da pek uzak, canım... Siz galiba Alman değilsiniz?

— Türküm.

— Türk mü?.. A... Ben Türkçe bir söz biliyorum: «Çok para var?»

«R» ları «ğ» gibi telâffuz ettiğinden pek şirin söylüyordu. Sen bana tahammül ihsan eyle Yarabbi!

Kimbilir bu sözü nereden öğrenmişti. İhtimal Türk korsanlarına ait masalları okurken...

Türkçe cevap veriyorum:

— Çok para yok!

— «Var» ı biliyorum. «Yok» ne demek?

— «Yok», yok demek.

— Nasıl yok? Yok olur mu? Ben Türklerin zengin olduklarını, kemerlerinin içine altın doldurduklarını sinemada gördüm. Siz Muhammed peygambere mi, yoksa Süleyman peygambere mi ne, öyle birine iman edermişsiniz?... Eeee, elbet... Seksen kadını geçindirmek için insanda «çok para» olmalı...

— Bunların hepsi masal....

— Demek ki Türkler artık zengin değil? Siz de zengin değilsiniz? Vah fukara vah... Haydi bir dakika koridora çıkın da soyunayım... Lâmbayı söndürürüm... Sonra siz de girer, tekrar yerinize oturursunuz... Fakat ben uyurken, sakın, sakın ha....

Koridora çıktım. O, soyundu, lâmbayı söndürdü. Ben de tekrar içeri girerek yerime oturdum.

. . . .

— Uyuyor musunuz bay Türk?

— Hayır..

— Aklıma geldi... Haberiniz var mı?

— Ne geldi bayanım?

— Karl'la birlikte balayı geçirmek üzere trene binmiştik de aklıma o geldi... İşte böyle küçücük, samimî bir kompartımanda idik... Şimdi nerededir kimbilir zavallıcık... Yere batsın Fransızlar!

İçini çekerek sayıkladı:

— Karl.... Karl'cığım, gel!

★

Bilmiyorum, ne oldu? Dul kadın ispritizmacı idi de ben bir medyum vazifesini mi görüyordum? Karl'ın ruhu benim vücuduma girerek vücudunu kendi arzusuna âlet mi etmişti? Her ne hal ise... Karl'ın ruhu, kiraladığı bedenimin kirasını o gece sabahlara kadar çılgın bir zevk ve ihtiras içinde cömertçe ödedi.

Acaba ruhlar bu fâni dünyaya yalnız geceleri mi teşrif buyururlar, bilmiyorum. Çünkü güneş doğacağına yakın, yalancı fecirle beraber, dul kadın

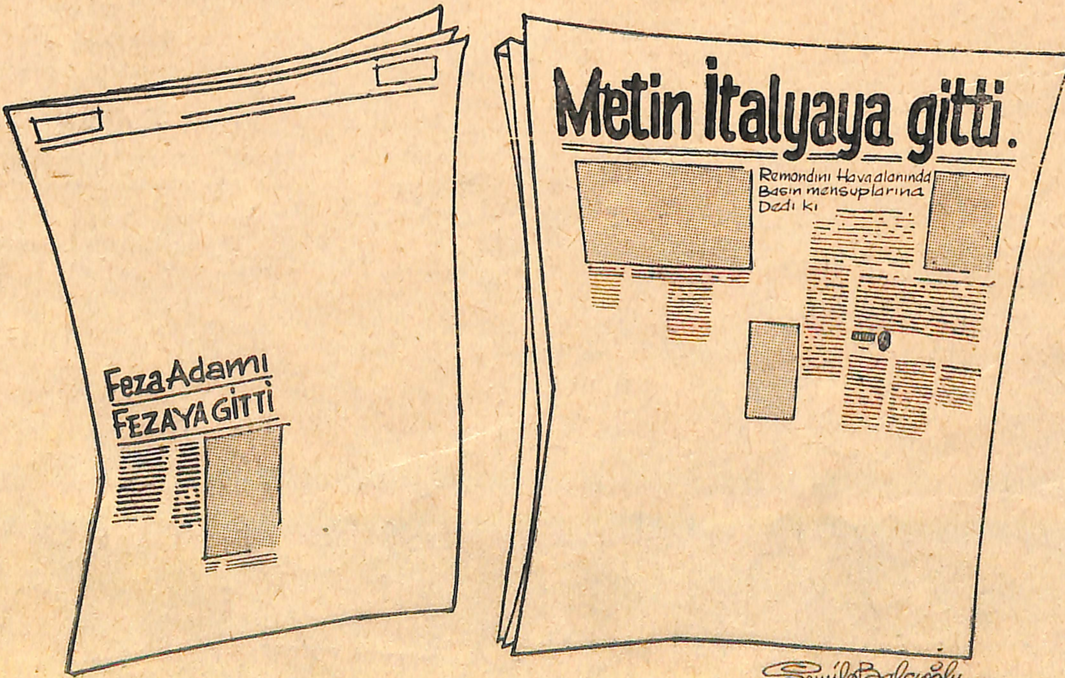
— Artık git, Karl... Gökyüzündeki yüksek makamına çekil, dedi!

Ve beni nazik elleriyle iterek yatağından dışarı çıkardı. Sonra kendi de derin bir uykuya daldı. O uyandığı zaman ben, kalkmış, giyinmiştim bile...' Hürmet ve teşekkür mânasında parmaklarının ucunu öpmek istedim.

— Ne münasebet? diyerek hayretle yüzüme baktı.

— Fakat, bütün gece...

— Evet... Aferin size... Bütün gece köşenizde uslu uslu oturdunuz. Buna mükâfat olarak mı parmaklarımın ucunu öptürmemi istiyorsunuz? Lâkin, olmaz! Karl'ın ruhu görür, kıskanır!

YAZISIZ!

BÜLENT EREN

HALKOYU

GAZ
HALKOYUNLARI

GAZETE
HALKOYUNLARI BAYRAMI

GAZETE
HALKOYUNLARI BAYRAMI BAŞLADI.

Gidişat!

Bir saat sonra, garın önünde onu otomobile bindiriyordum. Bana Lût-ti'nin adresini vererek, kendisini o-rada ziyaret etmekliğimi söyledik-ten sonra kimliğimi sordu.

— Adınız ne sizin?

— Kaç kere söyledim, bayanım! Hûdai Rıdvan Atmaca...

— Nasıl? Nasıl?

— Hû-da-i Rıd-van At-ma-ca.

— Ne güç isim... Yazın şunu bir yere.

— Durun öyleyse, size kartımı ve-reyim.

Cüzdanımı çıkardım.

Yaslı dul kadın, cüzdanımın kena-rından 10 İngiliz liralık bir banknotu tutarak sordu

— Bu ne?

— İngiliz lirası...

— Ne tuhaf... İngilizlerin paraları da kendileri kadar tuhaf... Kuzum bana versenize şunu... Para koleksiyonu yapıyorum da.... Koleksiyo-numda bu yok... Verirsiniz, değil mi?

— Veririm!

Ancak Rhin kızlarına has bir ço-cuk saflığiyle cüzdanımdan bank-notu çekti. Otomobili ilerlediği sıra-da pencereden:

— Çok paĝa vaĝ, dedi!

★

Hey gidi Karl'ın ruhu hey!

(Vâ - Nû)

BASIN İLÂN KURUMU
GENEL MÜDÜRLÜĞÜNDEN

Genel Müdürlük : İstanbul Türk Ocağı Cad. No. 1, kat 3
Telefon : 22 43 84 - 85
Şube Müdürlüğü : İstanbul - Türk Ocağı Cad. No. 1, kat 3
Şube Müdürlüğü : Ankara - Ulus İş Hanı E Bloku kat 2, No. 41
Telefon : 10 58 17 - 10 57 87
Şube Müdürlüğü : İzmir 2. Kordon Mimar Kemalettin Cad. Küçük Kardiçali Han
Telefon : 23911

Telgraf : BASINKURUMU.

Basın 2943/32

Kürklü adam!

Macera meraklısı genç bir Fransız kızı, Alaskaya gelmiş-ti. Kar ve buzlarla örtülü bu büyük ülkeyi ötedenberi çok merak ederdi. Ve işte Alaska, tam düşündüğü gibi idi: Sol-gun bir güneş, her yerde bem-beyaz kar ötürüsü, koyu yeşil çamlar ve korkunç kurt ulu-maları!... Vakit iyice ilerledi-ği halde bu gözü pek turist hâlâ yoluna devam ediyordu.

Bir ara içine bir korku düş-tü ve uzakta görünen bir ışı-ğa doğru adımlarını sıklaş-tırdı.

Kapıyı yaşlı bir Alaskalı açtı:

— Ne istiyorsunuz?

— Mümkünse eğer, bu gece için sığınacak bir yer!...

— Maalesef bir tek küçük odamız var; karım, çocukla-rım ve ben hep orada yatıyo-ruz...

Genç kızın ağlamaklı hâlini görünce, çiftçi:

— Fakat, diye ilâve etti; si-zi ambarda yatırabilirim; yal-nız bu gece oraya sizin gibi sığınan birkaç göçebe daha var, onlardan çekinmezseniz...

Genç kız razı olduğunu söy-ledi ve adam onu ambara gö-türdü.

Ertesi sabah karısına olayı anlatınca kadın:

— Ne yaptın kocacığım, di-ye feryad etti; zavallı kız bel-ki de sağ değil şimdi. Köyün ayıcısı ile ayısının da bu ge-ce ambarda kaldıklarını unut-tun mu?

Adamcağız telâşla ambara koştu, kapıyı açtı. Genç, ma-ceracı turist çoktan kalkmıştı ve ortalıkta kimse görünmü-yordu. Çiftçi endişe ile sordu:

— İyi uyudunuz mu?

— Mükemmel!

— Sizi rahatsız eden olmadı ya?

— Yok canım; buradakilerin hepsi bana çok iyi davrandı doğrusu...

— Neyse buna sevindim; zi-ra dün akşam size söylemeyi unutmuştum; bizim köyün a-yıcısı ile ayısı da arada bir bizim ambarda kalırlar...

Genç kız elini alnına vurup adamın lâfını kesti:

— Hay Allah; ben de ken-di kendime sorup duruyor-dum: «Niçin bu adamlardan biri kürk paltosunu çıkarma-dı ve bana bir dolarcık olsun vermedi!» diye...

— Çok çalıştınız, çok yoruldunuz, dinlenmeye ihtiyacınız var... Bayana bir ay izin veriyorum!

İskenderun Sayfası

— Biz şimdi fıkra ile değil, şehri büyültmekle meşgulüz. Maamafih «büyült» deyince de hatırladım.

Ali Kemal BİROL
Kaymakam

Önce

Anadolunun bâzı yerlerinde ilk defa eve gelen gelini kapıda kayınpeder karşılar. Attan o kucağına alarak içeriye götürür.

Kırca köyü muhtarının kızı Güllü, Koluşlar köyü ağasının oğluna gelin gelmişti.

Hüseyin Ağa gelinini çit avlunun kapısında karşıladı. Onu içeriye götürmek için atın üzerinden tam kucağına alıyordu ki Güllüden etraftakilerin de işitebilecekleri kadar kuvvetli ve garip bir ses çıktı.

Hüseyin Ağa, kimsenin, bilhassa biricik oğlunun karısının bir mahçubiyet yükü altında ezilmesini istemezdi.

Bunun için önce gür sesiyle bir iki öksürerek gelininden çıkan o gürültüyü bastırmaya çalıştı. Sonra da kulağına:

— Hiç aldırma! dedi, bu ses; doğacak ilk çocuğunun erkek olacağına alâmettir.

Güllü; kollarını kayın babasının boynuna daha sıkı sıkı dolarken sordu:

— Bir oğlan daha doğurayım mı baba?

Hüseyin Ağa telâşla cevap verdi:

— Aman kızım şimdilik şu birinciyi büyütelim de sonra.

— Şu olayı yaz da hem fıkra yerine geçsin. Hem de dün gece kayınvalideyi yolcu edeceğim diye istasyon da dört buçuk saat bekleyişimin öcü alınsın!

Faruk YILMAZ
İlk Öğretim Müdürü

Dr. Vilyam Chaster İstanbula gelir gelmez Amerikada tanışmış olduğu Türk meslektaşı Şakir Gençeri aradı. Onun Eskişehir Devlet hastanesinde vazife görmekte olduğunu öğrenince de kalkıp Eskişehire gitti.

İki eski arkadaşın birbirleriyle buluşmaları, kucaklaşmaları çok samimi oldu. Başbaşa vererek gece yarılarına kadar birbirlerine eski günlerin hâtıralarını naklettiler.

Sabahleyin Mr. Chester Ankaraya da uğramak mecburiyetinde olduğunu söyliyerek arkadaşından trenin hareket saatini sordu. Dr. Şakir:

— Trenin hareket saati tarifede 10,30 ama, diye cevap verdi, en azından bir, bir buçuk saat rötarı vardır. Onun için biz 11 de evden çıksak bile rahat rahat yetişebiliriz.

Amerikalı bu fikre yanaşmadı:

— Hayır, dedi, biz istasyonda tarifenin gösterdiği saatte bulunalım da treni beklemek icap ederse orada bekleriz.

Kalktılar. İstasyona gittiler.

Garip bir tesadüf, tren o gün her zamankinin aksine tam saatinde gelmiş ve saatinde hareket etmişti. Amerikalı, Türk dostuna:

— Gördünüz mü? dedi, siz trenlerinize iftira ediyormuşsunuz. Bu iş Amerikada da ancak bu kadar intizamla yürür. Hadi Allaha ısmarladık.

Şakir Gençeri arkadaşını yolcu ettikten sonra istasyon memuruna bu olağanüstü olayın hikmetini sordu. İstasyon memuru ona şu cevabı verdi:

— Bey, şimdi İstanbuldan gelip Ankaraya giden bu tren, dün bu saatte buraya gelmesi icap eden katardır. Rötar sadece yirmi dört saat.

— Köylülerle çok temas ettiğim için, size bir köy fıkrası anlatayım.

A. Münif POLAT

Yine bir seçim zamanıydı:

O devrin kodamanlarından biri köylü vatandaşları başına toplamış onlara, sunturlu bir konferans vermişti.

Hatibin konuşması bittikten sonra dinleyicilerden Ali Sakar söz aldı ve:

— Doğru söylüyorsun bey, dedi. Eksik olmayın. Sizin zamanınızdan evvel biz bir yerden bir yere merkeple giderdik. Şimdi kamyona, otobüse binerek gidiyoruz. Merkepleri artık ahıra bağladık.

Kodaman; bu cevaptan memnun kalmıştı:

— Bakın arkadaşlar! dedi, zamanımızda köylü gerçekten yükselmiş, diliniz bile değişmiş, kibarlaşmışsınız. Eskiden o hayvana eşek derken şimdi merkep diyorsunuz.

— Siz onun iki yüzlülüğüne bakmayın efendi, dedi. O; sizin yüzünüze karşı merkep der ama arkanızdan yine eşek der.

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Gidemezmiş!...

Uzun zaman akıl hastahanesinde tedavi gören bir hastanın iyileştiğine kanaat getiren doktor, adamı çağırtıp:

— Artık burada daha fazla kalmana lüzum yok, dedi. Seni taburcu edeceğim.

— Demek iyileştim ha?

— Evet. Derhal eşyalarını toplayabilirsin.

Sâbık deli, sevinçle koğuşa dönüp eşyalarını hazırlamaya koyuldu. Fakat o ne? Biraz sonra yine aynı hızla doktorun odasına girip:

— İmkânı yok, doktor bey, dedi. Buradan gidemem ben.

Doktor şaşırmıştı.

— Neden gidemiyecekmişsin?

— Nedeni var mı ya, doktor bey. Bavulumdan taksimi çalmışlar!...

M. Nedim ORTA

ZEBRA

İlkbahar! Tabiatın aşk mevsimi... Bütün erkeklerin çok iyi tanıdığı duygu ile dopdolu olan bir Zebra az ilerde otlayan Avusturalya asıllı bir kısrağa yaklaştı. Herşey gayet yolunda gitti... İki genç beygir yanyana çayırlara uzandılar. Dinlenirlerken kısrak:

— Sevgilim, dedi; birbirimizi şimdi daha iyi tanıyoruz, artık pijamanı çıkarabilirsin!

Sabun!

Sabun satmak için köy köy dolaşıyordu. Yolu Karatepeye düştü. Köye girdi ve ilk rastladığı evin kadınına sordu:

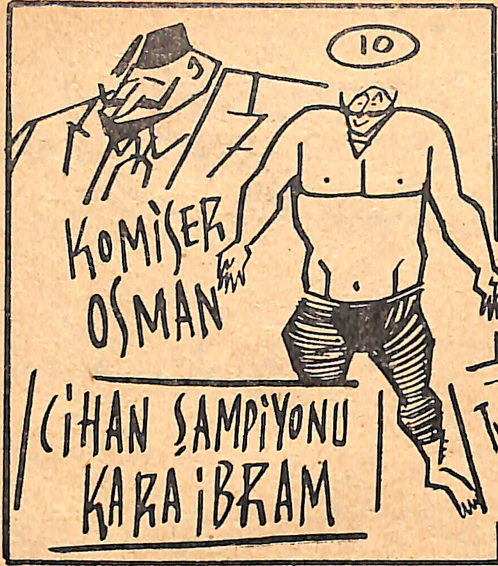
— Bacı, sabun satıyorum, ister misin?

Kadın gayet soğuk cevap verdi:

— Biz daha bir yıl bile olmadı çamaşır yıkayalı. Komşu, giden yıl harman sonu yıkadıydı. Ona var belki satarsın.

Ziya BAKITKAL

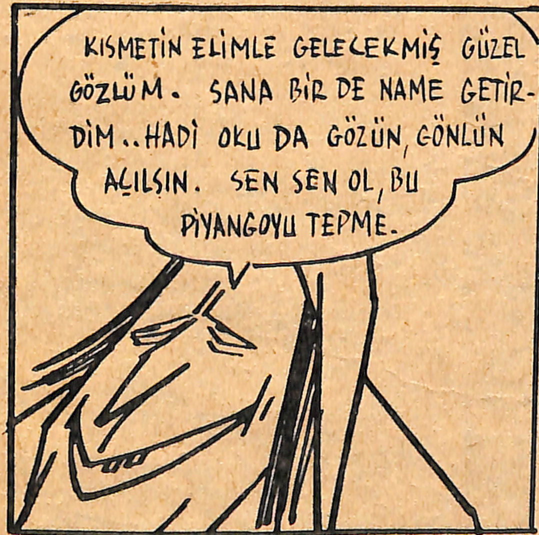

10
KOMİSER OSMAN
CİHAN ŞAMPİYONU KARA İBRAM
TURHAN SELÇUK

ÖZET
KARA İBRAM, BİR ARKADAŞINA YAZDIRDIĞI AŞK MEKTUBUNU BOHÇACI KADIN ZELİHA VASITASIYLA, MEHMET ZİYA BEYİN HAREMİ SEHER HANIMA YOLLAR...
DUR BAKALIM HELE ANALIK!. ÖNCE BİR HABER İLETELİM.

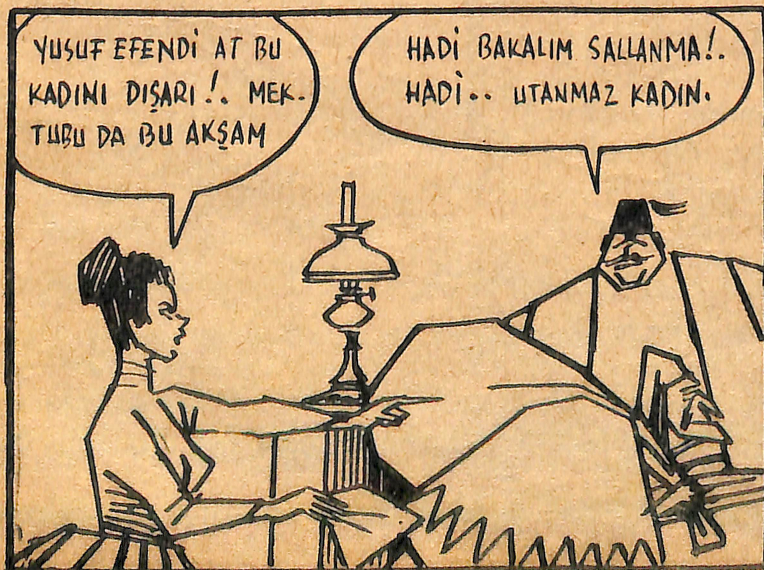

BİR BOHÇACI KADIN GELDİ. SİZİN ÇAĞIRDIĞINIZI SÖYLÜYOR.
BEN Mİ ÇAĞIRMIŞIM; TUHAF ŞEY!.
SÖYLE, GELSİN BAKALIM

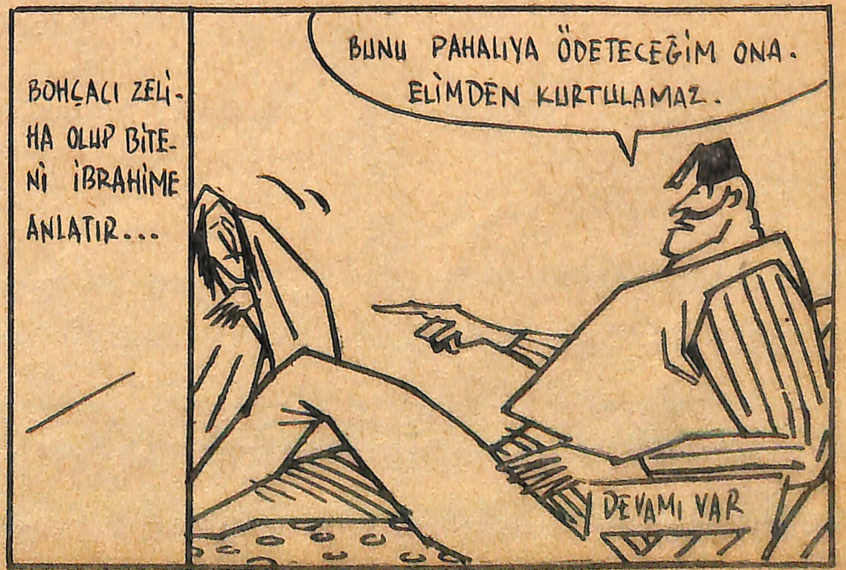

BENİM GÜZEL HANIMIM, BU CANFESE NE BUYURULUR?. SİZİN İÇİN YANIP KAVRULAN BİR BABAYİĞİTİN HEDİYESİ OLSUN. İSTEMEZ MİSİNİZ?.

KISMETİN ELİMLE GELECEKMİŞ GÜZEL GÖZLÜM. SANA BİR DE NAME GETİRDİM..HADİ OKU DA GÖZÜN, GÖNLÜN AÇILSIN. SEN SEN OL, BU PİYANGOYU TEPME.

SEHER HANIM MEKTUBU MERAK YÜZÜNDEN OKUR.. GÜLMEMEK İÇİN KENDİSİNİ ZOR TUTAR. BİR KAÇ GÜN ÖNCE PEŞLERİNE TAKILAN DEV CÜSSELİ ADAMI HATIRLAR...
BU KÜSTAH ADAM CİHAN ŞAMPİYONU KARA İBRAM MIYMIŞ?!.

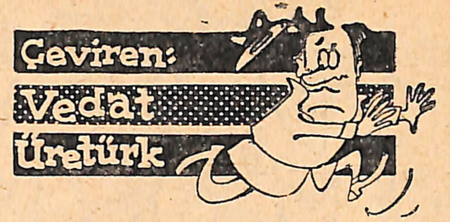

BÖYLE NAMENİN BAHŞİŞİ BOL OLUR, HEM DE HAYIRLI OLUR HANIM KIZIM.

YUSUF EFENDİ AT BU KADINI DIŞARI!. MEKTUBU DA BU AKŞAM
HADİ BAKALIM SALLANMA!. HADİ.. UTANMAZ KADIN.

BOHÇACI ZELİHA OLUP BİTENİ İBRAHİME ANLATIR...
BUNU PAHALIYA ÖDETECEĞİM ONA. ELİMDEN KURTULAMAZ.
DEVAMI VAR

PATATES Şövalyeleri

— 23 —

Filimario kaşla göz arasında uzaklaştı, koşarak merdivenleri çıktı, deli gibi duygular içinde dehlizleri aştı, hücreye girdi, demir parmaklığı kaldırdı, ipi bağladı, pencerenin dışına çıktı ve ellerini paralama tehlikesini göze alarak kendini hop diye koyverdi aşağıya.

Sokak ıssızdı. Ketty'nin gönderdiği adam, ortalıkta hiçbir şey görmediğinden, birkaç dakika bekledikten sonra almıştı voltasını.

Filimario sokakta caka satarak dolaştı, Amerika kodamanlarından ve kendi gururundan etekleri zil çalıyordu.

Artık aklını başına devşirmeğe fırsat kalmadan üzerine doğru gelmekte olan patır patır ayak sesleri işitti.

Settembre ile Pis'yi görünce:

— Yalnız mısınız? dedi. Teşekkürler, dostlarım. Artık iki kere serbestiz.

Alanda, cezaevinin önünde duran bir araba, arabada da, pek güçlü kuvvetli ve anasının gözü bir adam gördüler.

Fil sokuldu:

— Mösyö Giorgino de Lunebelle'i selâmlıyabilir miyim? diye sordu.

Giorgino:

— Vay canına, mösyö Duble'ymiş! dedi.

— Matmazel Troll'e, kendisinin o nazik mevcudiyetine hayran olmamak zevkine kavuşmak için, servis merdiveninden kaçtığımızı söylerseniz, çok iyi edersiniz.

Giorgino sadece «olur gülüm» gibi bir işaret yapma gücü gösterdi ki, bu anda Fil, Pis ve Sett kalabalık içinde kırklara karıştılar.

★

7 haziran 1885 gecesi şehre iniyordu ve bizim kara talihli asilzadelerimiz de birbirine geçen kalabalık içinde sessiz sessiz dolaşıyorlardı.

Filimario birden dikkati çektirdi:

— Vaziyetin pek o kadar iyi olduğu söylenemez.

Settembre yana yıkıla:

— Elimizde bir şehir rehberi olsaydı, gecelemek için hiç değilse bir köprüaltı arayabilirdik.

Pio Pis:

— Hürriyet meğer ne harikulâde şeymiş! diye içini çekti.

Fakat Fil ile Sett'in o sert bakışı karşısında, hemen sesini kesti ve suç işlemiş bir öğrenci gibi başını önüne eğdi.

— X —

Settembre, bir insanın yiyip içmeden ne kadar zaman dayanabileceği konusunda, Filimario'ya düşüncesini sordu.

Filimario:

— Bu sana bağlı, diye karşılık verdi.

Sett:

— Daha da çok kalınabilir sanırdım, diye geveledi.

Üç kafadar gene sessiz sessiz yollarına koyuldular; bir ara Pis başını salladı ve durdu.

— Yürüyemiyorum artık, dedi, bacaklarım pusulayı şaşırıyor.

Fil ile Sett, halli halli, Pis gibi herifin ayağına baktılar. Sağ ayağı yerli yerinde durduğu halde, sol ayağı iyiden iyiye çark etmişti. Az çok anlaşılır bir dille denebilir ki, sol ayağının ucu arkaya ve sağ ayağının burnu ise öne dönmüştü.

İki kibar kişi:

— Zorluk veriyor mu? diye sordular.

— Zorluk filân vermiyor ama, canıma okuyor. Fazla yol yürüyünce her zaman başıma gelir bu. Artık iki ayağım arasında bir ayrılık olur; sağ ayağım gene tıpış tıpış gidebilir ama, sol eve dönmek ister.

Filimario akıl danışmak üzere bir yolcuyu durdurdu.

Arkadaşlarına:

— Ha gayret! dedi, dört adım ötedeymiş buradan.

Böyle olduğu halde, Pis, iki dostuna abana abana yürüyebildi. Şimdi bir demir parmaklık önüne vardılar. Filimario çıngırağı çaldı ve Direktör ile konuşmak istediğini bildirdi. «Pek acele», dedi.

Bizimkileri kitap dolu koca bir salona aldılar. Sekiz günlük sakala ve çuvala dönmüş elbiselere rağmen, Filimario gene bol ahenkti, dili gene inandırıcı idi. Nitekim, içerden ciddî, pos bıyıklı bir adam ortada belirir belirmez, Filimario, Pis'nin durumunu bir bir anlatarak herifi tava getirebildi. Profesör - Pil böyle diyordu ona - Pio'nun ayağını kılı kırk yararcasına inceledi, yürümesini rica etti, uzun uzadıya soru sordu ve sonunda Fil ile birlikte bitişik odaya çekildi. Filimario, bir çeyrek saat sonra geri döndü; üzerinde memnun bir hal vardı.

— Bir dakika daha dişinizi sıkın; profesör gereğini düşünüyor; allem kallem edip satabildim.

Pio Pis gözlerini iri iri açtı ve neyi satmağı başarmış olduğunu sordu.

Fil:

— Allah Allah, bacağınızı canım! dedi. Yalnız bütün ayağı istiyordu, kendisini besleyen bacak olmadı mı, bir ayağın sapsız bir çiçek olduğunu anlattım ona. Bize 90 dolar, veremiyor. Ama bir düşüncem var.

Pio:

— Bacağımı mı sattınız? dedi; mosyö Duble, dünyada razı gelemem; yaptığınız doğru değil, kibar bir insan arkadaşlarının bacaklarını satamaz.

Mosyö Duble, sorarım size, ya ameliyat sırasında başıma bir şey gelirse...

Filimario bir an şaşırıp kaldı, sonra şiddetle Pis'yi sarstı omuzlarından.

— Yoksa bacağınızı kesecekleri ni mi sanıyorsunuz? Emin olun, profesör Wlewski'nin kliniğine nakletme üzerine bir anlaşma imzalamanız yeter, bacağınız ancak ölümünüzden sonra kliniğe konacak.

Pio içini çekti, Settembre alnında boncuk boncuk beliren teri sildi. Anlaşma imzalandı, Pio'nun bacağı ölçülüp biçildi, kataloğa geçirildi ve sonunda Pis de 90 doları aldı.

Zavallı Pis bütün gün taban tepmek zorunda kaldı ama, Filimario akşamleyin bilânço yaptı ve bildirdi ki, ortaklık artık 810 dolara yükselmiş bulunuyordu: bacak ayrı ayrı kliniklere satılmıştı.

★

(Devamı var)

Her renk
ve desende
poplinler

Çeşitli
basmalar

Zarif
yünlüler

Orijinal
desende
yenilikler

Ressam Cahit Reklâmcılık

Sümerbank'ın her cins mevsimlik kumaşları
birçok yeniliklerle mağazalarına dağıtılmıştır.
Sümerbank kumaşları, hem zarif ve hem de
bankacılığı gibi sağlam ve itimada şayandır.

SÜMERBANK
ALIM ve SATIM MÜESSESESİ

Basın 2691 — A 11757/31

Gecikme!

Tanınmış Hollywood yıldızlarından biri ile evlenecekti. Kadının bulunduğu şehre gelirken yolda otomobilin lâstiği patladı. Derhal postaneye koşup şu telgrafı çekti: «Lâstik patladı; değiştirmek için bir saat kadar gecikeceğim, ben gelene kadar sakın başkasıyla evlenme!..»

Niçin?

Sosyete hanımları arasında psişiatristlere devam ve psikanaliz yaptırma modası yayılmıştı. Bunlardan ruh hastası olduğunu sanan ve devamlı ruh doktoruna giden biri, son ziyaretinde:

— Doktor, dedi; size sormadan hiçbir şey yapmadığımı biliyorsunuz; eğer Florida'ya gider on, onbeş gün kalırsam bir zararı var mı?

Doktor «Hayır» dedi ve meraklı Leydi, Florida'ya gitti. Bir hafta sonra doktor şöyle bir telgraf aldı:

«Çok iyi vakit geçirmekteyim doktorcuğum; niçin acaba?»

Eller yukarı

Karanlık bir köşeyi dönüyordu. Birden karşısına iri bir gölge çıktı, göğsüne sert bir tabanca dayandı. Kalın bir ses:

— Eller yukarı, dedi.

Adamcağız istifini bozmadan cevap verdi:

— Boşuna yoruluyorsun azizim; işler o kadar berbat ki bir haftadır cebime beş kuruş dahi girmedi... Benden birşey alamazsın!...

Kalın ses içini çekerek:

— Sen buna yokluk mu diyorsun birader, dedi. Ben bir aydır şu tabancanın içine bir mermi koyamadım!..

Şans!

Evlere ekmek dağıtan orta halli bir ekmekçi idi. Bu işi, ufak bir kamyonetle yapıyordu. Fakat son günlerde bazı aksilikler oldu. Bir sabah ihtiyar bir kadına çarptı ve yaraladı; kadın mahkeme vasıtasiyle hayli kabarık bir tazminat aldı. Bundan sonra bir öğretmene çarptı ve kendini malî bakımdan âdeta yıkan ikinci bir tazminat ödedi.

Bu olaylardan sonra bir pazar sabahı evinde otururken küçük oğlu koşarak geldi:

— Babacığım diye bağırdı; annem kocaman bir kamyonun altında kaldı.

Zavallı ekmekçi gözleri yaşlarla dolarak:

— Çok şükür Allahım diye mırıldandı; nihayet kötü şansım dönüyor galiba!..

Şahit

Hâkim, sordu:

— Bu adamı iyi tanır mısınız?

Şahit:

— On yıldanberi tanırım hâkim bey...

— Para çalacak karakterde bir adam mıdır?

— Çalınan para ne kadardır?

— Karıcığım, sen sahiden güzelsin!...

Televizyon Şakaları

Tarihçilerin belirttiğine göre kadınlar Orta Çağlarda makyaj malzemesi kullanıyorlardı. Bugün için değişmiş bir durum yok denilebilir; zira kadınların en çok makyaj malzemesi kullandıkları zaman, orta çağlarıdır.

★

Eğer erkekler kadınlar gibi giyinselerdi... Kadınlar da dönüp bakarlardı.

★

Delilik, bâzı hallerde boşanma sebebi; bütün vak'alarda evlenme sebebi...

★

Bütün erkekler hür ve eşit olarak doğmuşlardır. Fakat aralarında bazıları evlenir.

Saatçilik!

Hefflefinger mücevherci idi ve oğluna da ayni işi öğretmek istiyordu. Sıra ile duran kol saatlerini göstererek:

— Bak oğlum, dedi; en büyük kazanç menbaını bu saatler teşkil eder; on dolara alır, on dolara satarım!

— Fakat babacığım on dolara alıp on dolara satarsan bu saatlerden nasıl para kazanırsın?

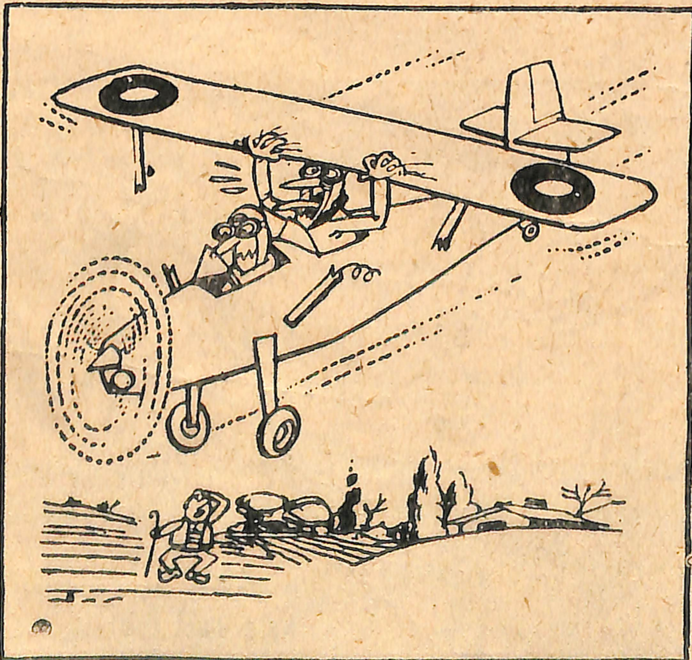
— Tamir ederek!.

Direksiyon

Biri, arkadaşına sordu:

— Karınız direksiyon kullanma pratiğini ilerletti mi?

— Hem de epeyce... Sağa direksiyon kırdı mı artık yol da sağa dönüyor!..

— Aman çabuk inelim, ellerimde derman kalmadı!...

Sağır duymaz...

İki adam tren yolculuğu sırasında karşı karşıya oturuyorlardı. Bir ara yaşlı olanı:

— Kulaklarım biraz ağır işitiyordu, dedi; ama bu kadar sağır olduğumdan haberim yoktu. Bir saattir bana bir şeyler söyleyip duruyorsunuz bir kelimesini dahi anlamadım!

— Bir şey söylemiyorum ben, dedi öbür adam; sadece ciklet çiğniyorum.

Araştırma

Sorgu hâkimi, kadına:

— Eve geldiğinizde bütün çekmecelerin çekilmiş, içlerindeki şeylerin yerlere saçılmış olduklarını görünce bir hırsızlıktan şüphelenmediniz mi? diye sordu.

Kadın şu karşılığı verdi:

— Hayır; benden önce eve kocam gelmiş ve kendisine temiz bir gömlek aramış zannettim.

CEZA!

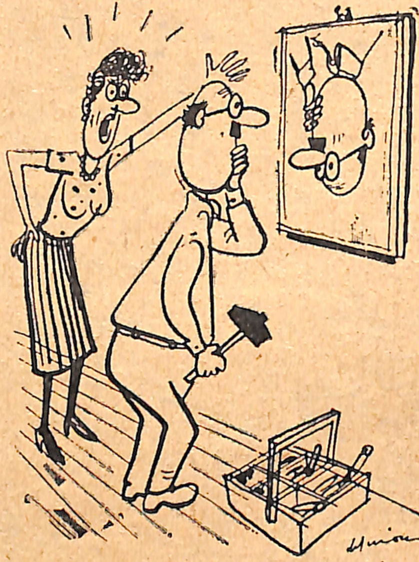
Mr. Stingerberry kanunun müsaade ettiğinden çok daha hızlı araba sürdüğü için şehrin hâkimi önüne getirildi. Hâkim bu hareketi onbeş dolar para cezası ile cezalandırınca Mr. Stingerberry cüzdanını açıp içinden bir miktar para çıkardı, hâkimin önüne bıraktı ve yürüdü. Parayı sayan hâkim kapıdan çıkmakta olan Stingerberry'ye seslendi:

— Durun! Fazla vermişsiniz! bu para otuz dolar!

Stingerberry:

— Olsun, ziyanı yok! dedi... O para sizde öylece kalsın; zira bu şehri ayni hızla terketmek niyetindeyim...

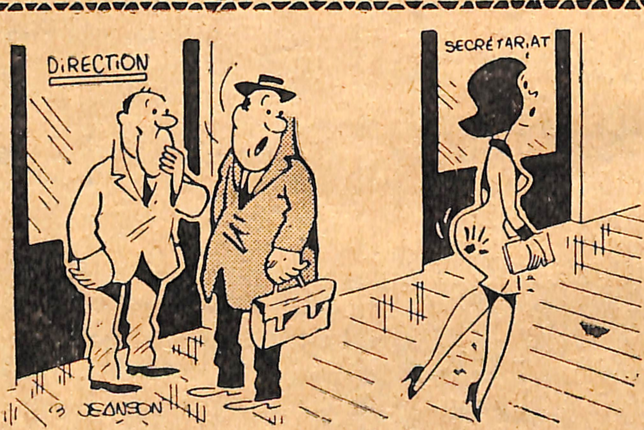
dünya Karikatürleri

—SERSEM... AYNAYI TERS TAKMIŞSIN!..

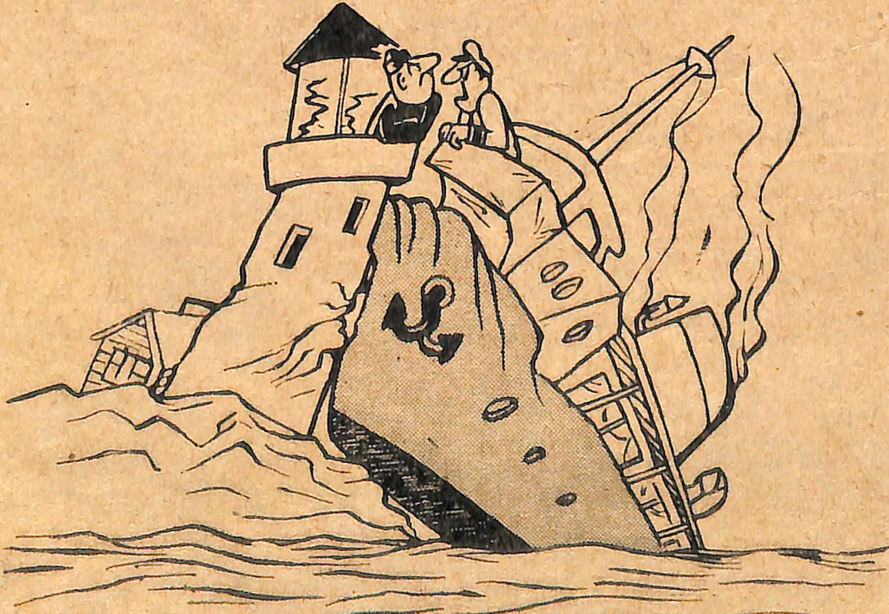
YAZISIZ

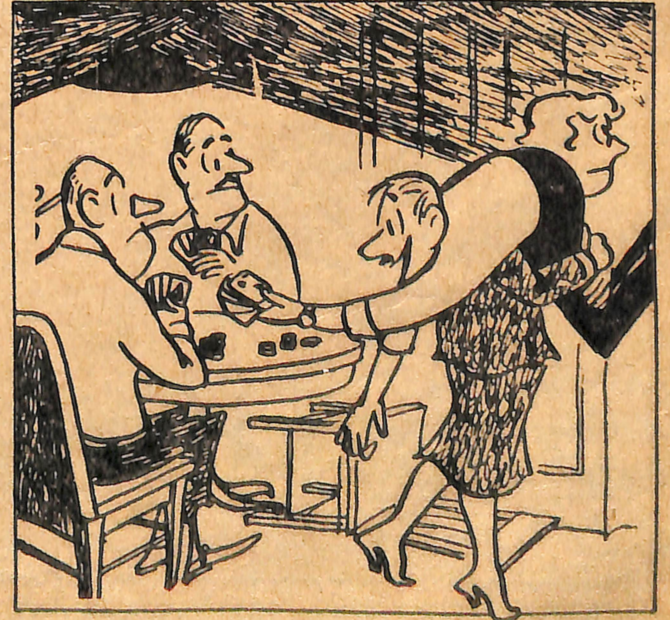
—MAŞALLAH... FABRİKADA ELİŞLERİ EPEYİ İLERLEMİŞ...

KADIN TERZİSİNDE:
—EMİİİL, BEN BU ODADAYIM!

—KÖR MÜSÜN?.. IŞIĞI GÖRMEDİN Mİ?..
—YA SEN, SAĞIR MISIN?.. DÜDÜĞÜ DUYMADIN MI?..

—BENDEN PAS!

14 Ağustos'a kadar

YAPI VE KREDİ BANKASINA

yatıracağınız paralar size

10 APARTMAN DAİRESİ

Bir adet 100,000 LİRA

ve

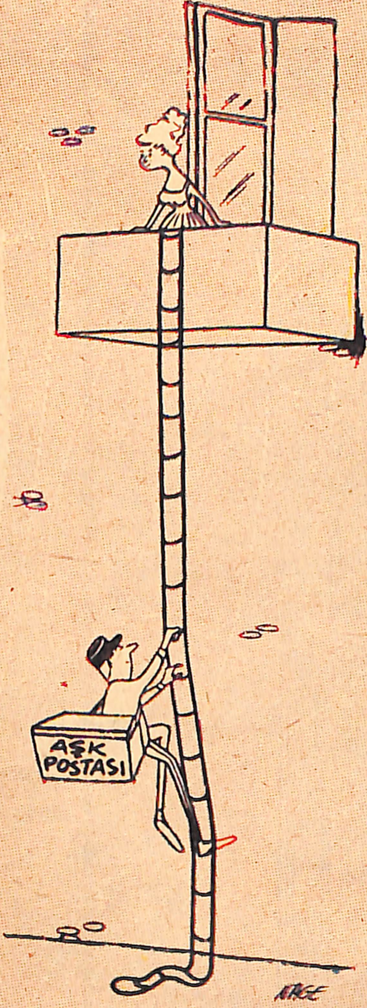
400,000 LİRALIK

Çeşitli ikramiyelerden birini kazanma şansınızı hazırlar

YAPI ve KREDİ BANKASI

Reklamcılık. 1190/33

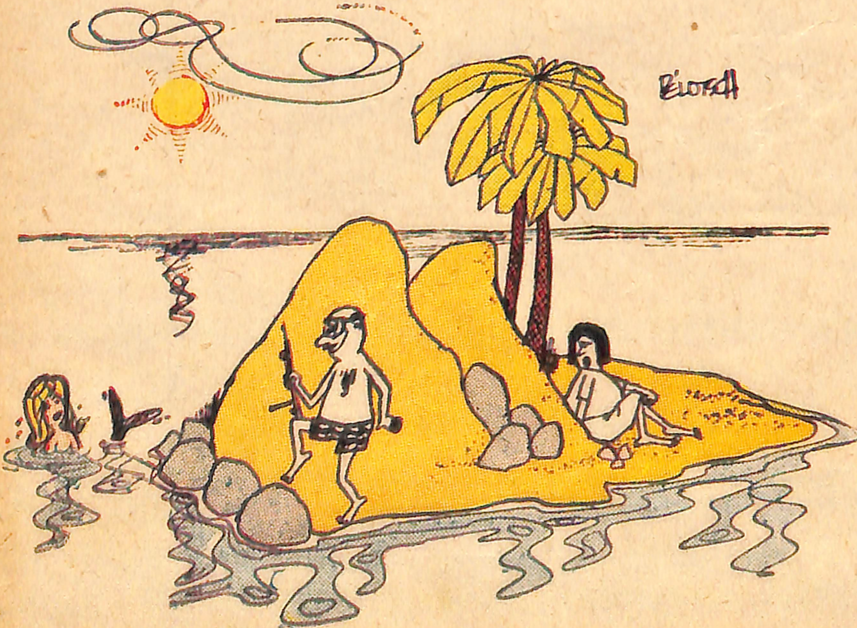
Akbaba

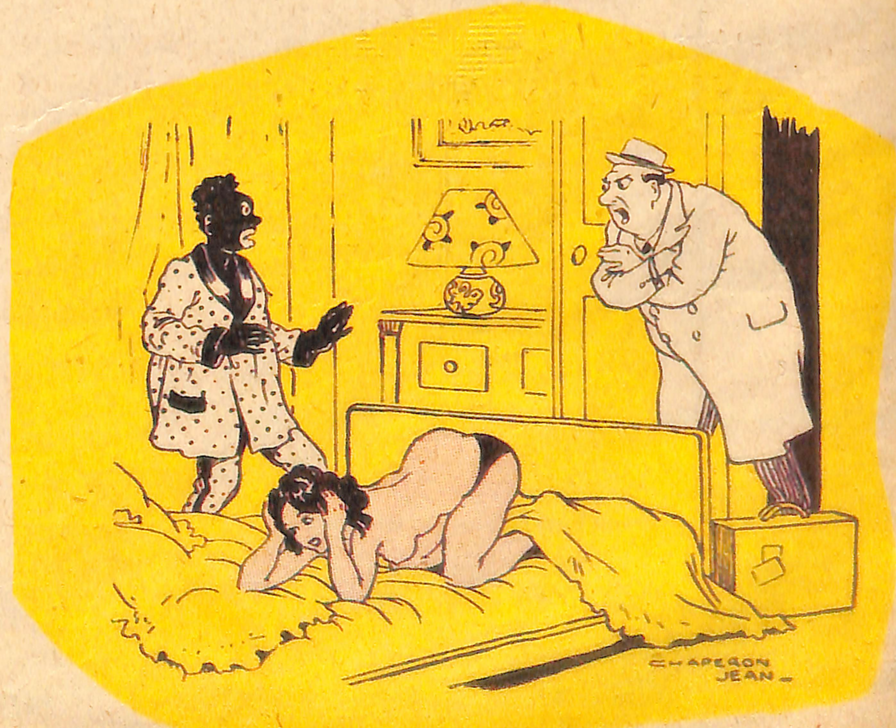
YAZISIZ

KADIN — SANA BU KADAR FRAPAN GİYİNME DEDİM, BAK HERKESİN GÖZÜ SENDE!

— POOOL...
... KARICIĞIM SUS ÜRKMESİN!

— NASIL, BUNA DA ERKEK KARDEŞİM DİYEBİLİR MİSİN?..